

(19 Σεπτεμβρίου 2015)

Επίκαιρη ανάλυση της καταζητούμενης συντρόφισσας Πόλας Ρούπα, μέλους του Επαναστατικού Αγώνα

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Οι συστημικές κρίσεις είναι περίοδοι όπου παρουσιάζονται μεγάλες οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές αλλαγές, όπου δημιουργούνται μοναδικές ευκαιρίες δράσης και αγώνα για τα ανατρεπτικά κινήματα. Ευκαιρίες που στον βαθμό που μπορούν να αξιοποιηθούν σωστά, μπορούν να κλονίσουν ανεπανόρθωτα ένα ασταθές και σαθρό σύστημα εξουσίας. Και που στον βαθμό που δεν αξιοποιηθούν, μπορούν από ευκαιρίες για ανατροπή και Επανάσταση, να μετατραπούν σε καταλύτες εσωτερικών διχασμών, πολεμικών και συγκρούσεων. Οι μορφές δράσης και αγώνα καλούνται εκ των πραγμάτων να μετεξελιχτούν για να ανταποκριθούν στα νέα ιστορικά δεδομένα, παλιές μορφές αγώνα δείχνουν ανεπαρκείς μπροστά στις προκλήσεις της εποχής, αυτονόητα καταρρέουν. Η ίδια η ιστορία είναι μια πρόκληση για τους αγωνιστές, κυρίως για τους επαναστάτες.

Απέναντι στην σημερινή ιστορική πρόκληση όλοι καλούμαστε να κάνουμε πολιτικά άλματα. Και αυτό όχι μόνο γιατί οφείλουμε ως επαναστάτες να αρπάζουμε τις μοναδικές ιστορικές ευκαιρίες που μας δίνονται για να βάλουμε σε εφαρμογή έναν επαναστατικό σχεδιασμό, αλλά γιατί αν δεν σταθούμε εμείς στο ύψος των περιστάσεων, αν δεν μπορέσουμε εμείς να εκπληρώσουμε την ίδια την ιστορική αποστολή μας, η ίδια η ιστορία είναι ικανή να μας ποδοπατήσει, ίσως και να μας αφανίσει. Πάντως όσο η κρίση βαθαίνει, τίποτα δεν πρόκειται να παραμείνει ίδιο.

Ολόκληρα τμήματα του πολιτικού καθεστωτικού μπλοκ απαξιώνονται, αποδυναμώνονται, διαλύονται και κάποια κινδυνεύουν με αφανισμό, η απόπειρα αριστερής παρέμβασης στο σύστημα κατέρρευσε με την διακυβέρνηση Σύριζα, νέες πολιτικές δυναμικές θα ξεπηδήσουν, τα πολιτικά άκρα ενισχύονται και αυτό που διακυβεύεται είναι ποιος θα καταλάβει το όποιο πολιτικό κενό αφήνει πίσω της η συστημική κρίση. Και είναι γνωστό στον καθένα, πως όπως στην φύση έτσι και στην πολιτική κενά δεν υπάρχουν.

Παρά το γεγονός ότι δεν μου είναι καθόλου ευχάριστο να ασχολούμαι με τις επιμέρους πολιτικές παθογένειες του χώρου, πιστεύω πως δεν έχω αυτή την στιγμή άλλη επιλογή, αφού εκτός από το να καταθέτεις τις δικές σου θέσεις, κάποιες στιγμές οριακές όπως πιστεύω πως είναι η τωρινή, χρειάζεται να καταπιάνεσαι και με αυτά τα ζητήματα που λειτουργούν αντιπαραγωγικά όσον αφορά την δημιουργία επαναστατικού κινήματος, εντείνουν και παγιώνουν διαχωρισμούς μεταξύ επαναστατών και που αν δεν βγούμε από αυτή την πολιτική κρίση μπορούμε να φτάσουμε σε συνθήκες γενικευμένου πολιτικού κανιβαλισμού, αν και σε ορισμένες περιπτώσεις τέτοιοι κανιβαλισμοί έχουν ήδη εκδηλωθεί.

Και ένα σημαντικό ζήτημα για μένα, είναι να δούμε μέσα σε αυτή την συγκυρία το ζήτημα της σύμπλευσης από κάποιους ή της ανοχής από κάποιους άλλους, σε αριστερές απόπειρες μετασχηματισμού του συστήματος. Απόπειρες που είναι δεδομένο ότι συνιστούν σχέδια που όχι μόνο δεν προωθούν την Επανάσταση, αλλά μπορούν με μεγάλη αποτελεσματικότητα να την υπονομεύσουν.

Από το 2010 οπότε και η Ελλάδα μπήκε σε καθεστώς ελεγχόμενης χρεοκοπίας με τα μνημόνια, δεν καταφέραμε να αξιοποιήσουμε τις ευκαιρίες που μας παρουσιάστηκαν ώστε να δημιουργήσουμε ένα κίνημα επαναστατικό, με την ποιότητα, την συνοχή, την δυναμική και το εύρος που απαιτείται ώστε αυτό να γίνει πολιτικός καταλύτης για την προώθηση της Επανάστασης σε ευρύτερα τμήματα του πληθυσμού που πλήττονται βανάουσα από την κρίση. Αντί για αυτό, κάποιιοι επένδυσαν σε αλλότριες με την Επανάσταση πολιτικές δυνάμεις όπως ο Σύριζα, ευελπιστώντας ότι μια αριστερή κυβέρνηση θα χαλαρώσει την πίεση που ασκούσαν μέχρι πρότινος οι νεοφιλελεύθερες δυνάμεις του καθεστώτος τόσο προς την κοινωνική βάση όσο και προς τους αντιστεκόμενους και θα συμβάλει στην βελτίωση των συνθηκών για την ανάπτυξη ενός κινήματος.

Στην πραγματικότητα αυτή η τάση -κάποιοι την καλλιεργούσαν πολύ πριν ο Σύριζα πάρει την εξουσία και πολλοί ανέκαθεν την αντικρούαμε- η οποία εκφράστηκε με διαφορετικούς τρόπους σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο, ήταν αποτέλεσμα της συλλογικής και ατομικής μας ανικανότητας να φτιάξουμε ένα κίνημα επαναστατικό και να διαμορφώσουμε εμείς τους όρους ενός γνήσιου ανατρεπτικού αγώνα. Όπως η άνοδος του Σύριζα στην εξουσία ήταν αποτέλεσμα της ήττας των κοινωνικών αντιστάσεων στα πρώτα χρόνια της κρίσης, κατά έναν ανάλογο τρόπο η παραπάνω πολιτική τάση που προανέφερα ήταν και είναι αποτέλεσμα της πολιτικής ανεπάρκειας του χώρου το ίδιο διάστημα. Και επειδή το να βλέπω αδιέξοδα αντίκειται στην πολιτική μου φύση και θέση, πιστεύω πως η πλήρης μεταστροφή του Σύριζα σε νεοφιλελεύθερο κόμμα, η ταύτισή του με τους δανειστές και η πολιτική του χρεοκοπία η οποία ήρθε σε χρόνο ρεκόρ, μπορεί να βοηθήσει ώστε τελειώνουμε μια για πάντα με τις όποιες ψευδαισθήσεις που αφήνουν χώρο σε αριστερά πολιτικά μορφώματα να καθορίζουν ανασταλτικά τόσο την δημιουργία επαναστατικού κινήματος όσο και την δημιουργία υγιών επαναστατικών σχέσεων μεταξύ μας.

Μια ανασκόπηση των τελευταίων κυρίως μηνών είναι αναγκαία, στον βαθμό που από τις προηγούμενες εκλογές και σε όλο το διάστημα που ακολούθησε η ύπαρξη της εξουσίας του Σύριζα και οι διαφορετικές οπτικές και θέσεις στην αριστερή κυβέρνηση, λειτούργησαν ως το κύριο υπόβαθρο για σειρά αντιπαραθέσεων, συγκρούσεων, ακόμα και πολεμικών στο εσωτερικό του χώρου. Μια άλλη παράμετρος που κάνει ακόμα πιο αναγκαία αυτή την ανασκόπηση, είναι οι επικείμενες εκλογές, καθώς είναι βέβαιη για κάποιους και πιθανή για άλλους, η αναζήτηση «νέου» ευνοϊκού για τον χώρο πολιτικού εδάφους και σχεδίου σε νεοσύστατους πολιτικούς σχηματισμούς που προέκυψαν ως το περίσσεμα του μνημονιακού Σύριζα, αυτοπροβάλλονται ως ο «γνήσιος Σύριζα» χρησιμοποιώντας -για μια ακόμη φορά- διάφορες κορώνες αντίστασης στους δανειστές και διεκδικούν την εξουσία.

Αν θέλουμε να δούμε με πραγματικούς όρους την δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος, οφείλουμε να απεγκλωβιστούμε μια για πάντα με κάθε αριστερό πολιτικό μόρφωμα που προκύπτει να φλερτάρει με την εξουσία καθώς καταρρέουν οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις,

να φτιάξουμε το δικό μας σχέδιο και να βοηθήσουμε αυτό το σχέδιο να βρει τα αναγκαία κοινωνικά ερείσματα ώστε να δώσουμε πνοή στην επαναστατική προοπτική.

Η ανάληψη της εξουσίας από τον Σύριζα έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην ανάδειξη διαχωρισμών και αντιθέσεων, οι οποίες εκφράστηκαν κυρίως μέσα από συγκεκριμένα γεγονότα και χωρίς να μπαίνουν στην βάση μιας ουσιαστικής συζήτησης. Και ενώ ο Σύριζα χρεοκόπησε πολιτικά φέρνοντας το 3ο μνημόνιο, γεγονός που ανέδειξε και την χρεοκοπία των όποιων επιχειρημάτων από μερίδα του χώρου σχετικά με την στάση ανοχής απέναντί του, την διαφοροποίησή του από την υπόλοιπη πολιτική ελίτ του τόπου και την σύμπλευση μερίδας του χώρου μαζί του σε ορισμένα γεγονότα και πολιτικές, κανένας απολογισμός της περιόδου που πέρασε δεν έγινε, ο οποίος είναι απαραίτητος για να μπούμε στην νέα περίοδο που χαρακτηρίζεται από την χρεοκοπία του ρεφορμισμού σε όλες του τις εκφάνσεις.

Καθώς ένα μέρος του χώρου ψήφιζαν σταθερά τα τελευταία χρόνια Σύριζα χωρίς να υπάρχει κανένας πολιτικός ενδοιασμός, είναι λογικό επακόλουθο ότι από την στιγμή που ο Σύριζα θα ερχόταν στην εξουσία, διχασμοί και πολεμικές θα συνόδευαν πολλές δράσεις και θα υπονόμευαν κάθε απόπειρα κοινής δραστηριότητας. Μια μικρή κορύφωση αυτού του διχασμού ήρθε με αφορμή το δημοψήφισμα. Μόνο που η κορύφωση ενός εσωτερικού πολέμου θα ερχόταν σε περίπτωση grexit, γεγονός που απομακρύνθηκε προς το παρόν τουλάχιστο. Και είναι σημαντικό να υπάρχουν κάποιες σαφείς θέσεις ως προς αυτό που πρεσβεύει ο καθένας και κυρίως ξεκάθαρες πολιτικές κατευθύνσεις, γιατί μια στιγμή-καταλύτης που μπορεί να τινάξει στον αέρα πρώτα απ' όλα τον ίδιο τον ανατρεπτικό αγώνα δεν έχει εξαφανιστεί από τον ορίζοντα. Και σε μια τέτοια πιθανή κατά την άποψή μου εξέλιξη, καμία ευθύνη δεν θα φέρει ούτε η εξουσία ούτε βεβαίως η «παθητικοποιημένη» κοινωνία. Οι μόνοι υπεύθυνοι θα είμαστε εμείς και κυρίως αυτοί που την όποια πολιτική τους την βασιίζουν σε αλλότριους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς και στοχεύσεις.

Για να φτάσουμε όμως στο grexit και τι αυτό θα σήμαινε κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά και στο εσωτερικό του χώρου, οφείλω να αναφερθώ πρώτα στην περίοδο που προηγήθηκε του δημοψηφίσματος και σε αυτά που ακολούθησαν. Αν κάποιος αναλογίζεται γιατί δίνω τέτοια βαρύτητα στο ενδεχόμενο ενός grexit και τις επιπτώσεις του, μάλλον δεν αντιλαμβάνονται την ιστορική βαρύτητα που θα έχει μια τέτοια εξέλιξη τόσο για την κοινωνία όσο και για τις ανατρεπτικές δυνάμεις. Και κυρίως, δεν βλέπουν την αφομοιωτική δυναμική που υποβόσκει σε μια τέτοια εξέλιξη. Δυναμική που μπορεί να μετατρέψει μεγάλη μερίδα του χώρου, ερήμην ενός επαναστατικού σχεδίου, σε τιμητές και αντιδραστικούς υπερασπιστές αντεπαναστατικών πολιτικών που στοχεύουν στην επανόρθωση του συστήματος σε άλλες βάσεις.

Πολύ πριν έρθει ο Σύριζα στην εξουσία, ένα μέρος του χώρου έβλεπε στην προοπτική μιας κυβέρνησης της αριστεράς μια ευκαιρία για την ευνοϊκότερη μεταχείριση από μεριάς της σε μια σειρά ζητήματα που άπτονται των άμεσων ενδιαφερόντων του χώρου, κυρίως αυτών που αφορούν ζητήματα καταστολής: Η λιγότερο σκληρή αντιμετώπιση από τα σώματα ασφαλείας στους δρόμους, η καλύτερη αντιμετώπιση των πολιτικών κρατουμένων, η πιο ήπια αντιμετώπιση συντρόφων στα δικαστήρια ήταν μερικές από τις «προσδοκίες» μερίδας του χώρου για την κυβέρνηση Σύριζα. Με βάση τα παραπάνω έγινε σταθερή και πάγια πολιτική επιλογή κάποιων η αποφυγή μετωπικής πολιτικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση. Και οι διαμαρτυρίες, αλλά και οι καταγγελίες που καταγράφονται στον δημόσιο λόγο ή οι δράσεις ήπιας πίεσης στην κυβέρνηση να κάνει μια πιο... αριστερή στροφή, καθόλου δεν είναι

αυτονόητο ότι εμπεριέχουν ανατρεπτική λογική και κατεύθυνση, ακόμα και αν οι φορείς τους πιστεύουν κάτι τέτοιο. Ακόμα και μετά την συμφωνία με τους δανειστές και ενώ η κυβέρνηση απέβαλε κάθε πρόσχημα αντιμνημονιακής πολιτικής και απέκτησε την απόλυτα νεοφιλελεύθερη όψη, ο Σύριζα εξακολουθούσε να απολαμβάνει μια ιδιότυπη πολιτική ασυλία. Γιατί τελικά, υπό οποιοσδήποτε συνθήκες, ό,τι και να κάνει αυτή η κυβέρνηση, κάποιιο επιμένουν ότι «είναι προς το συμφέρον μας να μην πέσει».

Αυτές οι «προσδοκίες» ήρθαν και μπολιάστηκαν τους προηγούμενους μήνες από αρκετούς με θεωρίες περί «όξυνσης των ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών» στην περίπτωση που σχηματιστεί μια κυβέρνηση Σύριζα, γεγονός που αυτομάτως θα «ευνοούσε την ανάπτυξη του κινήματος». Σε αυτές τις περιπτώσεις η προσδοκία μιας ενδεχόμενης ρήξης με τους δανειστές στην τελευταία σύνοδο κορυφής και εν μέσω δημοψηφίσματος, και με την προοπτική εξόδου από την ευρωζώνη υποκατέστησε σε τέτοιο βαθμό την παντελή έλλειψη επαναστατικού σχεδιασμού, που έκανε κάποιους οι οποίοι είχαν επενδύσει στην πιθανότητα της ρήξης, να παραληρούν για την απόφαση της κυβέρνησης να κάνει το δημοψήφισμα. Μέχρι που η σκληρή πραγματικότητα ήρθε να τους προσγειώσει.

Την πλήρη ενσωμάτωση του Σύριζα στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και το κενό που άφησε πίσω του ως αντιμνημονιακό κόμμα θα επιχειρήσει να καλύψει το νέο μόρφωμα της ΛΑΕ, επιχειρώντας να επαναφέρει τις ψευδαισθήσεις για «κατάργηση των μνημονίων», για «σκληρές διαπραγματεύσεις» και «συγκρούσεις με τους δανειστές» και με «σημαία» πλέον την έξοδο από το ευρώ. Πίσω από αυτό το νέο μόρφωμα -με την άτοπη και ανεφάρμοστη πολιτική του οποίου θα ασχοληθώ πιο κάτω- είναι απόλυτα βέβαιο πως θα συρθεί μια μερίδα του χώρου, αναπαράγοντας σε νέα βάση την θέση περί «ενίσχυσης των ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών προς όφελος του κινήματος», η οποία θέση ορφάνεψε κατόπιν της ταύτισης Σύριζα-δανειστών.

Αυτό που οφείλουν να επανεξετάσουν κάποιιοι, πέρα από την ματαιότητα να επενδύεις για μικροπολιτικά συμφέροντα -όπως η καταστολή- σε μια τάση της καθεστωτικής πολιτικής που έρχεται στην εξουσία, είναι ότι επίσης είναι μάταιο να ευελπιστείς ότι οι όποιες διαφορές στο εσωτερικό της κυριαρχίας λειτουργούν ντε φάκτο υπέρ του ανατρεπτικού αγώνα, υποκαθιστώντας την απουσία ενός επαναστατικού κινήματος. Με αυτό το σκεπτικό, για κάποιους, η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ συνιστά από μόνη της μια εξέλιξη που μας φέρνει πιο κοντά στην επανάσταση(!). Χωρίς καμία προσέγγιση του είδους της ρήξης, του ποιος την προκαλεί και για ποιον λόγο, χωρίς προσέγγιση του κοινωνικού πεδίου που θα διαμορφωθεί μετά από αυτήν, χωρίς ανάλυση ή με ετεροχρονισμένες αναλύσεις για τα νέα δεδομένα που ωθούν σε αυτήν την ρήξη και για τις συνθήκες που θα προκύψουν, και κυρίως χωρίς στοιχειώδες επαναστατικό σχέδιο για την αξιοποίηση των όποιων νέων δεδομένων προκύπτουν, η όποια ρήξη στο εσωτερικό της κυριαρχίας αντί να γίνει η τάφρος που θα καταπιεί το σύστημα, μπορεί κάλλιστα να γίνει αυτή που θα καταπιεί το επαναστατικό πρόταγμα. Και αυτό θα συμβεί γιατί μια τέτοια εξέλιξη θα λειτουργήσει ως το απόλυτο πεδίο αφομοίωσης μερίδας του χώρου, που από αντικαθεστωτικές τάσεις θα μετουσιωθούν σε καθεστωτικές ουρές στην προοπτική μιας νεφελώδους πολιτικής «αξιοποίησης των ενδοεξουσιαστικών τριγμών και συγκρούσεων».

Είναι πάντα δουλειά μας ως επαναστάτες να λειτουργούμε με την δράση και τον λόγο μας υπονομευτικά στην συστημική σταθερότητα με κάθε μέσο. Όμως όταν αυτή η προσπάθεια δεν

συνοδεύεται από έναν επαναστατικό λόγο για τις στοχεύσεις και τις προοπτικές μας, μόνο σύγχυση μπορεί να προκαλεί τόσο στο εσωτερικό του χώρου όσο και στην κοινωνία ευρύτερα. Και η διασφάλιση ότι τα οφέλη μιας συστημικής αποσταθεροποίησης μπορούμε να τα αξιοποιήσουμε προς μια κατεύθυνση επαναστατική, συνδυάζεται από την συνεχή προσπάθεια ανάπτυξης ενός επαναστατικού κινήματος, με σαφή σχεδιασμό, με ειλικρινείς θέσεις και προτάσεις προς την κοινωνική βάση.

Κάποιοι με το «καλημέρα» της συγκυβέρνησης Σύριζα-ΑΝΕΛ, φρόντισαν να κάνουν σαφή την θέση τους για την «νέα εποχή», δημοσιοποιώντας την βούλησή τους να την βγάλουν έξω από το κάδρο της πολιτικής σύγκρουσης με την κυριαρχία. Διαβάσαμε για «το βαθύ κράτος» που θα αξιοποιήσει την συγκυρία, είτε συμφωνίας είτε ρήξης με τους δανειστές για να κάνει «προβοκάτσες», προκαταβάλλοντας την πάγια και για κάθε πολιτική συγκυρία επιλογή κάποιων όχι μόνο να μην συμμετέχουν σε πολιτικές δράσεις με στόχο την κυβέρνηση, αλλά και να την καταγγείλουν ή και να την πολεμήσουν ως προβοκατόρικη, ιδίως όταν αυτή αποκτούσε βίαια χαρακτηριστικά. Η πολιτική κινδυνολογία για την «ενίσχυση παρακρατικών κύκλων», για την «ενίσχυση των φασιστών», για την δράση του «βαθέως κράτους», πέρα από επιφανειακή, είναι ντε φάκτο εχθρική προς μεγάλο αριθμό συντρόφων και κυρίως για όσους επέλεξαν να μην κάνουν καμία ανακωχή στην σύγκρουση με την κεντρική πολιτική εξουσία λόγω Σύριζα. Το σοβαρότερο όμως ζήτημα που προκύπτει από αυτή την οπτική είναι η πάγια και σταθερή για κάθε πολιτική εξέλιξη θέση -είτε αυτή η εξέλιξη αφορά έναν συμβιβασμό με τους δανειστές είτε αφορά την ρήξη με αυτούς- που κάθε επιλογή βίαιης κοινωνικής αντίδρασης στις κυβερνητικές επιλογές εξυπηρετεί το «βαθύ κράτος» των κατασταλτικών μηχανισμών και τους φασίστες. Έτσι, τόσο ο χώρος όσο και η κοινωνία αν εξεγερθούν ενάντια στην κυβέρνηση, το παιχνίδι του «βαθέως κράτους» θα παίξουν, το οποίο θα βρει «πεδίο δόξης λαμπρό» σε κάθε περίπτωση. Και για να μην έχουμε τέτοια, όπως και για να «αποφύγουμε τα χειρότερα» (π.χ. την επάνοδο της ΝΔ στην εξουσία), είναι αναγκαίο να παρέχει ο χώρος πάγια και σταθερή πολιτική ασυλία προς τον Σύριζα σε κάθε περίπτωση. Και αν ένα τμήμα της κοινωνίας προχωρούσε σε εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση, τι θα έκαναν; Θα στέκονταν απέναντί του;

Όσον αφορά την «αλλαγή» στην οικονομική πολιτική από τον Σύριζα, για κάποιους θα γινόταν στο «πεδίο του ουσιαστικού και όχι του συμβολικού», αναμενόταν να «προσκρούσει στον ευρωπαϊκό φασισμό» και τελικά, «να προσκυνήσει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο». Προφανώς και αυτή η προσέγγιση δεν λαμβάνει υπόψιν της -ή δεν γνωρίζει- αρχικές και πάγιες θέσεις του Σύριζα για το κεφάλαιο -και το ευρωπαϊκό- και για το σύστημα εν γένει, θέσεις οι οποίες είναι καταγεγραμμένες σε αναλύσεις στελεχών της κυβέρνησης πολύ πριν ο Σύριζα ανέβει στην εξουσία -τις οποίες ενσωμάτωσε στην στρατηγική της η κυβέρνηση επί ημερών Βαρουφάκη- και που στο επίπεδο των αναγκαίων συστημικών μεταρρυθμίσεων που απαιτούνται για την έξοδο από την ευρωπαϊκή κρίση, υπάρχει μεγάλη σύμπνοια απόψεων με τμήμα της οικονομικής υπερεθνικής ελίτ. Και όσον αφορά τις προεκλογικές της εξαγγελίες, ναι, ήταν καθαρά στο επίπεδο του συμβολικού. Για αυτά αναφέρομαι πιο κάτω στο κείμενο αναλυτικότερα.

Όσον αφορά στην στάση των μπάτσων απέναντι σε δράσεις του χώρου, εγώ τουλάχιστον, όπως και πολλοί άλλοι σύντροφοι, θα έχουν να απαριθμήσουν πολλές περιπτώσεις επί προηγούμενων κυβερνήσεων όπου είτε επικεφαλής διμοιριών ζητούσαν απεγνωσμένα από τα κέντρα επιχειρήσεων να τους αφήσουν να μας «λιώσουν» και χωρίς να έχει πέσει ούτε μια

πέτρα είτε μας έλιωναν χωρίς διαταγή -αυτό συνέβαινε και σε μαζικότερες κοινωνικές κινητοποιήσεις και συγκρούσεις- είτε ένας μόνο μπάτσος έβρισκε την ευκαιρία π.χ. με ένα μόνο σύνθημα να επιτεθεί προκαλώντας γενικευμένη αστυνομική επίθεση, χωρίς να έχει προηγηθεί καμία τέτοια εντολή. Και ποτέ δεν υπήρχε κάποια θέση από τον χώρο, πως αποφεύγουμε δράσεις που προκαλούν την καταστολή. Αυτή η θέση μόνο γέλια προκαλούσε μέχρι πρότινος και καταλογιζόταν ως επίσημη γραμμή μόνο στην καθεστωτική αριστερά. Τελικά, για κάποιους έγινε «γραμμή» και στον χώρο. Για να προστατέψουμε τι; Εμάς - δεδομένου ότι πάντα είχαμε τέτοια φαινόμενα από τους μπάτσους, όπως είπα- ή τον Σύριζα; Όμως ποτέ δεν μπήκαμε στον κόπο να διαχωρίσουμε την όποια κυβέρνηση από τις τακτικές κατασταλτικές κινήσεις των σωμάτων ασφαλείας και ούτε κρίναμε την όποια κατασταλτική πολιτική με βάση την δεξιά ή ακροδεξιά ψήφο των μπάτσων. Γιατί να το κάνουμε επί Σύριζα; Και πώς είναι δυνατό να διατυπώνεται με τόσο κατηγορηματικό τρόπο η δεδομένη απόφαση κάποιων να μην κάνουν ούτε καν πορεία ενάντια στην κυβέρνηση σε κάθε περίπτωση;

Για να επανέλθουμε στα περί «βαθέως κράτους» σε περίπτωση ρήξης με τους δανειστές -ρήξης που θα μπορούσε να είναι μόνο αποτέλεσμα αδιεξόδου στις διαπραγματεύσεις και θα προερχόταν από τους ίδιους τους δανειστές- όπου «θα βρει πεδίο δόξης λαμπρό», να αναφέρω εν συντομία -μιας και θα επανέλθω αναλυτικότερα πιο κάτω-, ότι σε μια τέτοια περίπτωση το μόνο «βαθύ κράτος» θα ήταν του Σύριζα και των ακροδεξιών ANEL που θα επέβαλε την πιο βίαιη καταστολή για να διατηρηθεί η κοινωνική ειρήνη σε περίπτωση μεγάλης κρίσης στις σχέσεις ελληνικού κράτους και «θεσμών» η οποία κρίση θα οδηγούσε σε grexit. Και κάπου εδώ θα πρέπει να αναζητήσουμε την σημασία της τοποθέτησης Καμμένου για την ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων και την διαβεβαίωσή του ότι «οι ένοπλες δυνάμεις θα διαφυλάξουν την τάξη στο εσωτερικό της χώρας».

Από μια τέτοια θέση, καθώς και από κάποιες παραλλαγές αυτής, δεν δίνεται άλλο έναυσμα από αυτό της πολεμικής στο εσωτερικό μας. Παραδείγματα και αφορμές πολλές, μικρότερες ή μεγαλύτερες. Και με βάση την οπτική του «βαθέως κράτους» ο Σύριζα και η συγκυβέρνηση έβγαιναν «λάδι» σε κάθε κατασταλτική επίθεση εναντίον αγωνιστών, αφού κάποιιοι είχαν φροντίσει να απαλλάξουν εξαρχής την κυβέρνηση από τις ευθύνες της, τις οποίες «έφεραν τα αυτονομημένα τμήματα της ελληνικής αστυνομίας». Μέχρι που ήρθε η απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων για να ακυρώσει αυτόν τον ισχυρισμό, καθώς εκεί ξεδιπλώθηκε όλη η κατασταλτική πολιτική της κυβέρνησης, αλλά και ο πολιτικός τυχοδιωκτισμός της με την στάση της στα αιτήματα των απεργών.

Η απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων

Πριν αναφερθώ στην απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων, την οποία πιστεύω ότι αποτέλεσε σημαντική πολιτική σελίδα, με πλούσια διδάγματα και χρήσιμα συμπεράσματα για τον αγώνα, να επισημάνω πως ό,τι γράφω τόσο σε αυτή την ενότητα όσο και σε όλο το κείμενο, βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε κείμενα και γεγονότα που έχουν δημοσιευτεί.

Είναι καταγεγραμμένο ιστορικά πως αυτή η απεργία τελείωσε με σοβαρές συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό του χώρου. Όπως όμως και αν εκφράστηκαν σε επιμέρους ζητήματα, στάσεις και επιλογές, οι βασικές αιτίες των προβλημάτων ήταν δυο: η διαφορετική πολιτική θέση απέναντι στον Σύριζα και οι αρνητικές στάσεις και θέσεις κάποιων απέναντι

στην ένοπλη δράση. Όσον αφορά στην δεύτερη, έχει καταγραφεί και δημοσίως σε απολογιστικό της απεργίας κείμενο πως το γεγονός ότι την συγκεκριμένη απεργία την διεξήγαγε «υποκείμενο που διώκεται για ένοπλες πρακτικές», συνιστούσε έναν «παράγοντα δυσκολίας για αρκετά κομμάτια του χώρου να εμπλακούν» σε αυτήν. Και αυτό «γίνεται κατανοητό» και ως ένα μεγάλο βαθμό αποδεκτό από μερίδα του χώρου, ιδίως, όπως καταγράφηκε, σε περιπτώσεις που δίνεται στον ένοπλο αγώνα «κεντρική πολιτική σημασία». Τώρα ποιος ή ποια οργάνωση βάζει στο κέντρο του αγώνα ή ιεραρχεί ως σημαντικότερη δράση την ένοπλη, αυτό είναι ένα ερώτημα προς απάντηση. Τουλάχιστον όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα, έχουμε τοποθετηθεί τόσο εγώ όσο και ο σύντροφος Μαζιώτης γραπτά και προφορικά σε κεντρικές εκδηλώσεις και συνελεύσεις για το τι θεωρούμε κεντρικής σημασίας ζήτημα και τι όχι στον αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση, ότι δεν θεωρούμε καμία μορφή αγώνα ως την σημαντικότερη και δεν είμαστε εμείς αυτοί που μιλούν για «πρωτοπορίες» οποιασδήποτε μορφής στον αγώνα. Και επειδή επαναλαμβάνεται συχνά - μέχρι τώρα παρασκηνακά- αυτή η παραφιλολογία από κάποιους, να επισημάνω πως η όποια αγωνία για την ιεράρχηση πρακτικών και μεθόδων στον αγώνα από τον Επαναστατικό Αγώνα, μάλλον υποκινείται από κάποιου είδους πολιτικό κόμπλεξ δικό τους, αφού τον Επαναστατικό Αγώνα ούτε τον απασχόλησαν ούτε έβαλε ο ίδιος τέτοια ζητήματα. Όπως επίσης, επανειλημμένως έχουμε πει, ότι ένας ένοπλος επαναστατικός αγώνας δεν αφορά το εργαλείο -όπλο, δυναμίτη κλπ-, αλλά την πολιτική στόχευση και στρατηγική που αυτός έχει. Και το ίδιο ισχύει για κάθε μορφή αγώνα.

Από αυτές τις δυο αιτίες εκπορεύονταν όλες οι υπόλοιπες αντιπαραθέσεις, με όποιον τρόπο ή πρόσχημα κι αν αυτές εκφράστηκαν. Εξαιρούνται κάποιες ανώνυμες επιθέσεις που στις διαφορές και αντιπαραθέσεις κατά την απεργία βρήκαν την αφορμή -ή καλύτερα το πρόσχημα- για μια συντονισμένη απόπειρα πολιτικής απομόνωσης του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη. Και κάποιοι θεώρησαν ότι τους δίνεται η ευκαιρία να επιχειρήσουν το αδιανόητο: να τον απομονώσουν και από την ίδια την οργάνωσή του, διαχωρίζοντας τον σύντροφο από τον Επαναστατικό Αγώνα. Από αυτήν την απόπειρα μπορεί να απουσιάζει η πολιτική αφετηρία -ή τουλάχιστον να μην αναφέρεται-, να επικεντρώνει στο πρόσωπο, αλλά παραμένει πολιτική η στόχευσή της. Γιατί οι απόπειρες απομόνωσης του συντρόφου μέσω της σπίλωσης και της λάσπης, είναι στην τελική απόπειρες απομόνωσης του ίδιου του Επαναστατικού Αγώνα. Και τέτοιες απόπειρες απομόνωσης, πολιτικής υπονόμησης του Επαναστατικού Αγώνα δεν επιχειρήσει ποτέ ούτε το κράτος, αν εξαιρέσει κανείς τις πρώτες μέρες των συλλήψεων το 2010 και της αποτυχημένης απόπειρας υπουργείου και κατασταλτικών μηχανισμών -απόπειρα που τελικά ακυρώθηκε από τους ίδιους- να σπιλώσουν την οργάνωση και εμάς ως αγωνιστές, δεδομένου ότι είναι αναγνωρισμένο ακόμα και από τους ίδιους τους κρατικούς μηχανισμούς μετά από τόσα χρόνια αγωνιστικής παρουσίας και σοβαρών κατασταλτικών δοκιμασιών ότι ο Επαναστατικός Αγώνας δεν είναι για «τα δόντια τους». Όμως, κάποιοι «δικοί μας» είχαν το θράσος να το επιχειρήσουν «από τα μέσα». Και οι χειρότεροι από αυτούς το έκαναν ανώνυμα, έτσι όπως αρμόζει σε χυδαίους λασπολόγους. Ματαιοπονούν όμως όσοι νομίζουν ότι βλάπτουν έτσι τον Επαναστατικό Αγώνα, γιατί προπάντων δεν είναι για τα δικά τους ανύπαρκτα «δόντια».

Γνωρίζω πως στην διάρκεια της απεργίας πείνας τα πληκτρολόγια ορισμένων είχαν «πάρει φωτιά» από την πρεμούρα τους να «χτυπήσουν» τον Μαζιώτη. Όμως πραγματικά θα υποτιμούσα και τον εαυτό μου και τον ίδιο αν αναφερόμουν εκτενώς σε αυτό το φαιδρό παραλήρημα που τους μόνους που τελικά απαξιώνει είναι οι εκφραστές του. Εκτός από

κάποια γεγονότα που αξίζει ν' αναφερθούν, για τα υπόλοιπα αυτό που έχω να πω είναι ότι για όσους παρακολούθησαν αυτή την ιστορία, καλό είναι να εστιάζουν σε πολιτικές θέσεις και στην ουσία των γεγονότων, να κοιτούν συνολικά την πολιτική πορεία του καθένα και της καθεμιάς και να αποφεύγουν να μπαίνουν στην παγίδα της κριτικής με βάση το ύφος ή τους καλούς τρόπους. Και όπου βλέπουν συντονισμένες επιθέσεις απέναντι σε κάποιον σύντροφο, ας είναι λίγο καχύποπτοι. Γιατί αν μη τι άλλο ήταν απορίας άξιο πώς το έλλειμμα στην ενότητα κατά την απεργία, υπερκεράστηκε από κάποιους με την επίθεση στον Μαζιώτη.

Στην απεργία πείνας οι πολιτικές θέσεις που εκφράστηκαν ήταν δυο. Η μια πολιτική θέση ήταν η μετωπική πολιτική σύγκρουση με τον Σύριζα, όπως αυτή εκφραζόταν τουλάχιστον από τον σύντροφο και μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, Νίκο Μαζιώτη. Αυτή την διάθεσή του να πραγματοποιηθεί ένας κοινός αγώνας ενάντια στην συγκυβέρνηση με αιχμή την απεργία πείνας, την είχε καταγράψει και στο πρώτο κείμενο με την έναρξή της, ενώ είχε πολύ καιρό πριν δηλώσει την διάθεσή του να συγκρουστεί με κάθε τάση που έβαζε ζητήματα ανακωχής στον πόλεμο με την πολιτική εξουσία λόγω Σύριζα. Προφανώς και ο σύντροφος είχε την ελπίδα πως μπορεί μέσω της συγκεκριμένης απεργίας πείνας να διεξαχθεί ένας κοινός αντικυβερνητικός αγώνας από όλους τους πολιτικούς κρατούμενους, δημιουργώντας το έδαφος για μια ευρύτερη συσπείρωση του χώρου και κοινή δράση ενάντια στην κυβερνητική συμμαχία, που θα αντέκρουε τις όποιες θέσεις ανοχής προς την κυβέρνηση που εκπορεύονταν από μερίδα του χώρου. Και ευελπιστώντας πως η επιτυχία μιας τέτοιας ευρείας συσπείρωσης, θα συνεισέφερε στην προοπτική ανάπτυξης ενός επαναστατικού κινήματος. Όσον αφορά τα κείμενα των υπόλοιπων απεργών κατά την έναρξη της απεργίας, τα οποία και έδιναν τον πολιτικό τόνο και για τις δράσεις αλληλεγγύης που θα ξεκινούσαν, δεν εμπεριείχαν το ζήτημα της σύγκρουσης με την κυβέρνηση. Σε δεύτερο χρόνο αυτό το ζήτημα μπήκε από την συντριπτική πλειοψηφία των απεργών, όπως και το ζήτημα της δημιουργίας ενός ριζοσπαστικού κινήματος. Τέλος, κατατέθηκε τόσο με τον λόγο όσο και με την στάση των απεργών, η αναγκαιότητα ενός κινήματος αλληλεγγύης με όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και το λάθος να εγκαταλείπονται για οποιοδήποτε λόγο στα χέρια του κράτους. Με δυο λόγια η λογική αυτής της απεργίας να επιχειρήσει μια συντονισμένη πολιτική σύγκρουση με την κυβέρνηση του Σύριζα με αιχμή το κατασταλακτικό οπλοστάσιο του κράτους και να συμβάλει στην ανάπτυξη ενός κινήματος αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, το οποίο θα θέτει και το ζήτημα της δημιουργίας ενός επαναστατικού κινήματος, ήταν ορθή. Όμως σε αυτή την προοπτική δεν συμφωνούσαν όλοι.

Απέναντι στα παραπάνω ζητήματα που έθεταν στην πλειοψηφία τους με τον άλφα ή βήτα τρόπο οι απεργοί, κάποιοι εκτός των «τειχών» διαφωνούσαν και τα υπονόμειναν με την ίδια τους την στάση κατά την απεργία. Το κίνημα αλληλεγγύης υπονομεύτηκε σε μεγάλο βαθμό από την αναπαραγωγή διαχωρισμών, με κύρια αιτία την διάθεση αποστασιοποίησης από «το υποκείμενο» που έκανε την απεργία και που βρισκόταν στην φυλακή για ένοπλη δράση. Πιστεύω, και ενώ έχει περάσει αρκετός καιρός από εκείνη την απεργία ώστε να μπορούμε να αποκρυσταλώσουμε τα κυριότερα προβλήματα, πως η βάση των προβλημάτων ήταν η αδυναμία δημιουργίας ενός διευρυμένου κινήματος αλληλεγγύης, με αυξανόμενη δυναμική, το οποίο θα στήριζε τους απεργούς, θα ενδυνάμωνε την αλληλεγγύη μεταξύ τους και θα απέτρεπε σε μεγάλο βαθμό τουλάχιστον, την όποια σύγκρουση ακολούθησε. Όμως το κίνημα αλληλεγγύης έπαιρνε την κατιούσα όσο προχωρούσε η απεργία, αντί να ενδυναμώνει και να αυξάνεται η συμμετοχή, γεγονός που στον βαθμό που εκδηλώθηκε, δεν έχει ιστορικό προηγούμενο.

Μόνο και μόνο από την αρνητικότητα έως την καλυμμένη πολεμική προς την ένοπλη δράση που κάποιοι έχουν, καθιστούσε δεδομένη την αποστασιοποίηση ή την επιλεκτική «αλληλεγγύη» από ορισμένους, οι οποίοι καθορίζουν πάγια την στάση τους σε ζητήματα αλληλεγγύης από τον λόγο που κάποιος φυλακίζεται, κινούμενοι από κάποιου είδους πολιτικής ανασφάλειας μην τυχόν και τους καταλογιστεί συμπάθεια προς την επιλογή της ένοπλης δράσης ή μην τυχόν και υποστούν κάποιο είδος πολιτικού καπελώματος. Ή μην τυχόν και τους καταλογιστεί ότι αναπαράγουν την πολιτική των ένοπλων οργανώσεων με το να δίνουν τον λόγο να μιλούν οι φυλακισμένοι σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Δηλαδή, αυτό που θεωρούν αυτοί ως αλληλεγγύη, είναι η προβολή αποκλειστικά του δικού τους λόγου και η φίμωση αυτών που βάζει στο στόχαστρό του το κράτος, των πρωταγωνιστών της καταστολής και στην συγκεκριμένη περίπτωση των απεργών. Και αυτό στο όνομα της «διατήρησης της πολιτικής ιδιαιτερότητάς τους» κάνοντας το «λογικό» άλμα να ταυτίσουν τις κινήσεις αλληλεγγύης με την πολιτική των φυλακισμένων και των οργανώσεων που κάποιοι από αυτούς ανήκουν, υποτιμώντας παράλληλα -και ύπουλα θα έλεγα- τους συντρόφους που τις πλαισίωσαν. Αυτό δεν σημαίνει υποβάθμιση της αλληλεγγύης σε ζήτημα μικροπολιτικής σκοπιμότητας; Δεν μετατρέπει τους απεργούς ή τους φυλακισμένους αγωνιστές σε αξίες χρήσης για την προώθηση του λόγου «της ομάδας μας»; Και που είναι η «αμφίδρομη σχέση αλληλεγγύης», αφού έχει εκ των προτέρων εξαιρεθεί ο λόγος των άμεσα ενδιαφερόμενων; Και που κατατείνει αυτού του είδους η «αλληλεγγύη»;

Στην περίπτωση της απεργίας πείνας και ενώ όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι, παρά τις διαφορές τους ως προς το ζήτημα της απεργίας και των αιτημάτων, αλλά και διαφορές που προϋπήρχαν, είχαν καταφέρει να βγάλουν προς τα έξω μια εικόνα ενότητας, τακτικισμοί όπως αυτοί που προανέφερα λειτούργησαν υπονομευτικά και για την ενότητα και για το κίνημα αλληλεγγύης. Γεγονός που όχι μόνο δεν ακυρώνεται, αλλά ενισχύεται από το γεγονός της συμμετοχής σε κεντρικές κινητοποιήσεις ενώ έχει προηγηθεί το απαραίτητο «ξεκαθάρισμα» στην απεργία, με ένα μέρος των απεργών -αυτών με τους οποίους είχαν το μεγαλύτερο πρόβλημα- να έχουν σταματήσει. Και αντί να βροντοφωνάζουν τις πολιτικές τους ανασφάλειες κάποιοι, επειδή ο Μαζιώτης χρησιμοποίησε σε μια περίπτωση κάποιον χαρακτηρισμό χωρίς να τους κατονομάζει, βγάζοντας μακροσκελή μανιφέστα αποκλειστικά και μόνο για να του «απαντήσουν», ας καθίσουν να σκεφτούν για το ποιον τελικά αφορούν οι χαρακτηρισμοί και οι σκοπιμότητες που χρεώνουν αυτοί τον σύντροφο.

Στο εσωτερικό κάποιων από τους απεργούς κυφορούνταν μια αντίφαση. Ενώ από την μια ήταν δηλωμένη η διάθεση δημιουργίας ενός αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση Σύριζα, και ενώ όπως έχει γραφεί και σε απολογιστικό κείμενο κάποιων από τους απεργούς, «ένα μέρος του αλα χώρου, είτε από πολιτική αφέλεια είτε θεωρώντας τον Σύριζα ως μια στρατηγική σημασία για εξαγορά χρόνου, θεωρούσε πως η σύγκρουση μαζί του θα έπρεπε να καθυστερήσει ως και να αναβληθεί», για την οποία θέση, αν κατάλαβα καλά, διαφωνούσαν, υπήρχε σε τακτικό τουλάχιστον επίπεδο μια διαφοροποίηση ως προς τον τρόπο προσέγγισης και χειρισμού της κυβέρνησης. Παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία των απεργών είχε την θέση ότι «ο Σύριζα είναι ο διαχειριστής της κρατικής εξουσίας προς όφελος της καπιταλιστικής κερδοφορίας» και «δεν έτρεφαν αυταπάτες για την στάση του στην απεργία», κάποιοι απεργοί θεώρησαν καλό να προβούν σε μια τακτική κατά την διάρκεια της απεργίας που βασιζόταν στην σκέψη της «αξιοποίησης» των διαφοροποιήσεων στην πολιτική εξουσία. Γεγονός που έβαλε από την αρχή διαχωρισμούς ως προς την ίδια την απεργία, τον τρόπο που θα πρέπει να διεξαχθεί, την έντασή της και την σχέση των απεργών με το αρμόδιο υπουργείο.

Κάποιοι απεργοί μετά το πέρας της απεργίας μίλησαν για «υποεκτίμηση της απειρίας του Σύριζα στην διαχείριση τέτοιων καταστάσεων από κυβερνητική θέση», ενώ δόθηκε ιδιαίτερη βαρύτητα για την έκβαση της απεργίας «στο ακροδεξιό λόμπι που ζητάει αίμα στην αρένα», αλλά και «στην απειρία και ατολμία» της κυβέρνησης. Ήταν στα αλήθεια ζήτημα ατολμίας του Σύριζα να ικανοποιήσει το σύνολο των αιτημάτων των απεργών; Ήταν η «απειρία και η ατολμία που μπορούν να γίνουν δολοφονικές υπό συνθήκες πίεσης», όπως αυτής της απεργίας; Ή ήταν η θεμελιώδης άρνηση ακόμα και μιας αριστερής κυβέρνησης να ξηλώσει το κατασταλτικό οπλοστάσιο του συστήματος, ιδίως όσον αφορά κεντρικές επιλογές του, που είναι η αντιμετώπιση της απειλής της συστημικής αποσταθεροποίησης. Και ως προς αυτό το ζητούμενο η ένοπλη δράση κατέχει κεντρική θέση στις κατασταλτικές στοχεύσεις του συστήματος, όποιος κι αν βρίσκεται στην εξουσία.

Αν μπορούμε να βγάλουμε ένα συμπέρασμα από αυτή την ιστορία -όπως, τηρουμένων των αναλογιών, έγινε και με το δημοψήφισμα, με το οποίο ασχολούμαι πιο κάτω- είναι το γεγονός ότι την εξουσία, όποια μορφή και αν έχει, είναι αδύνατον να την χειριστείς και να την διαχειριστείς, δεδομένου ότι σε κάθε συστημικό κόμμα είναι αυτονόητο ότι η αντιπολιτευτική ρητορική δεν αφορά την πολιτική που θα εφαρμόσει και κυρίως, ότι το ίδιο το ζητούμενο στην εξουσία, όποια απόχρωση και αν έχει, είναι η ομαλή αναπαραγωγή του συστήματος. Γι' αυτό δεν μπορούσε παρά να είναι δεδομένη η εχθρική στάση της κυβέρνησης απέναντι στους απεργούς και το κίνημα αλληλεγγύης, ανεξάρτητα από την ρητορική και τις σκοπιμότητες στην κίνησή της και στις τακτικές της. Και για την οποία εχθρότητα δεν ευθύνεται κανένα «ακροδεξιό λόμπι», παρά το γεγονός ότι τουλάχιστον σε αυτή την απεργία το υποκείμενο που την διεξάγει είναι ή τουλάχιστον αντιμετωπίζεται -άλλος σε μεγαλύτερο, άλλος σε μικρότερο βαθμό- ως δηλωμένος εχθρός του συστήματος. Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι δεν αναγνωρίζουμε διαφορές και αντιφάσεις στο εσωτερικό της κυριαρχίας, αλλά από το να τις προσεγγίζει κάποιος επιδερμικά και με βάση λάθος συμπεράσματα να χτίζει την στρατηγική του, είναι προτιμότερο να τις αγνοεί.

Η διαφορετική οπτική των απεργών για την κυβέρνηση Σύριζα και τον τρόπο αντιμετώπισής της επηρεάστηκε είτε άμεσα είτε έμμεσα, από μια ευρύτερη λογική στον χώρο σχετικά με την συγκεκριμένη κυβέρνηση που προϋπήρχε. Αυτή η λογική έπαιξε ρόλο και στην αλληλεγγύη προς τους απεργούς, ιδίως όσον αφορά την ένταση της πολιτικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση, την απόπειρα ματαίωσης της μαχητικότητας σε κάποιες στιγμές, την εισαγωγή ενός είδους «πολιτικού καθωσπρεπισμού» που όφειλε να συνοδεύει τις δράσεις αλληλεγγύης και ο οποίος σε ορισμένες περιπτώσεις τουλάχιστον, εγγυόταν την αδράνεια ή την απονεύρωση ορισμένων τουλάχιστον κινητοποιήσεων.

Από αυτήν την οπτική για την κυβέρνηση εκπορεύτηκαν ως ένα βαθμό και «στρατηγικές που δεν δοκιμάστηκαν λόγω του εκβιασμού» από άλλους απεργούς για άμεση έναρξη της απεργίας και που για κάποιους στον χώρο θα ήταν πολύ προτιμότερο να είχαν εκείνες οι «στρατηγικές» επιλεγεί. Μια τέτοια «στρατηγική» ήταν η προηγούμενη βολιδοσκόπηση των διαθέσεων της κυβέρνησης «για να ξεδιπλώσει την πολιτική της» και η «προετοιμασία του χώρου» με άλλες δράσεις -αποχή συσσιτίου, στάσεις- με κορύφωση την απεργία. Μόνο που η στάση του χώρου, όπως απέδειξε και η εξέλιξη του κινήματος αλληλεγγύης, δεν αφορούσε τον χρόνο.

Το ζήτημα της βολιδοσκοπησης των διαθέσεων της κυβέρνησης παρέμενε από την αρχή ένα ζητούμενο για κάποιους απεργούς, με βάση το οποίο όρισαν και την ένταση της ίδιας της απεργίας. Ξεκινώντας με μια «χαλαρή» απεργία, παρακολουθώντας κυβερνητικές αντιδράσεις, προχωρώντας οι ίδιοι προσωπικά, όπως διαβεβαίωσαν μετά την απεργία, σε διαπραγματεύσεις με εκπρόσωπο του υπουργείου και προσπαθώντας να προσαρμόσουν την ίδια την απεργία στο κυβερνητικό χρονοδιάγραμμα. Και όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις αυτές που έκαναν κάποιοι απεργοί ερήμην των υπολοίπων, περιέργως, κανένας στον χώρο δεν εξέφρασε ποτέ όχι μόνο δυσαρέσκεια, αλλά ούτε καν την απορία για το τι συζητιόταν κατά την διάρκειά τους. Γιατί αν μη τι άλλο, το λιγότερο που είχαν υποχρέωση να κάνουν οι συγκεκριμένοι πολιτικοί κρατούμενοι, αφού έτσι κι αλλιώς αποφάσισαν ότι δεν υπάρχει κάτι μεμπτό πολιτικά σε αυτή την επιλογή, θα όφειλαν να ενημερώνουν για αυτές τους πάντες με δημόσια κείμενα. Όπως θα όφειλαν να ενημερώνουν οι ίδιοι για το είδος της απεργίας που διεξάγουν. Γιατί σε άλλη περίπτωση, μάλλον είναι αυτοί που θεώρησαν ατομικό τους ζήτημα την συγκεκριμένη απεργία και δική τους υπόθεση τον τρόπο χειρισμού της, αφήνοντας ένα κίνημα αλληλεγγύης στην σκόπιμη άγνοια προθέσεων, κινήσεων και «στρατηγικών». Και στην τελική, πού αφορά το ζητούμενο της «ζύμωσης και της συνδιαμόρφωσης με τον χώρο» που αναφερόταν ουκ ολίγες φορές, το οποίο αναδείχτηκε σε κεντρικής σημασίας έλλειμμα σε προηγούμενες απεργίες και που δεν έγινε δυνατό να ξεπεραστεί ούτε σε αυτήν; Και πώς είναι δυνατόν να αναφέρεται ως βασική αιτία ο χρόνος έναρξης της απεργίας «λόγω των εκβιασμών», αλλά όχι η σιωπή γύρω από τέτοιες σημαντικές επιλογές και κινήσεις κάποιων απεργών; Πού αναφέρονται οι δηλώσεις περί εργαλειοποίησης των συντρόφων και πώς κάτι τέτοιο αποφεύγεται, αν όχι με το να αποκτούν οι αλληλέγγυοι τουλάχιστον γνώση των όποιων επιλογών των κρατουμένων;

Όσον αφορά το ζήτημα του τρόπου που μια απεργία πείνας διεξάγεται (αν κάποιος πίνει μόνο νερό ή χυμούς ή στιδήποτε άλλο), για τον οποίο τόσος ντόρος έγινε, δεν είναι βασικά ζήτημα ηθικής, αλλά πρωτίστως είναι ζήτημα πολιτικής. Και το πολιτικό ζήτημα σε αυτό τον αγώνα, είναι ότι τελικά, η κυβέρνηση «έσερνε τον χορό», αφού περίμεναν να μάθουν πρώτα πότε είχε σκοπό να περάσει τις αλλαγές και αναλόγως να πορευτούν, σκληραίνοντας ή χαλαρώνοντας αναλόγως την απεργία. Αυτό μπορεί να αντιστοιχεί σε κάποιους που έχουν προσδοκίες από μια κυβέρνηση, όμως δεν αντιστοιχεί σε μια πολιτική κεντρικής πολιτικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση, για την οποία υπήρχε τουλάχιστον σε προφορικό επίπεδο μια κοινότητα από την πλειοψηφία των απεργών. Και εν τέλει με αυτούς τους όρους δεν υφίσταται ουσιαστικός εκβιασμός της κυβέρνησης, η οποία θα έπρεπε να είναι αυτή που θα σέρνεται πίσω από τους απεργούς, οι οποίοι σε κάθε περίπτωση υποθηκεύουν την υγεία, ακόμα και την ζωή τους και θα έπρεπε να είναι αυτοί που θα έβαζαν τα χρονοδιαγράμματα κάνοντας την κυβέρνηση να τρέχει να προλάβει, καθιστώντας την απεργία πείνας αυτό που της αρμόζει να είναι: ένας ωμός εκβιασμός της πολιτικής εξουσίας. Αντ' αυτού το υπουργείο εκμεταλλεύτηκε τον χρόνο που του δόθηκε και επιδόθηκε σε μια τακτική καθυστερήσεων για να εκφυλίσει την απεργία και να φθείρει τους ίδιους τους απεργούς. Και αυτό δεν ήταν μια απόφαση που της υπαγορεύτηκε από κανένα «ακροδεξιό λόμπι» ούτε οφείλεται στην «απειρία και ατολμία της».

Από τα παραπάνω σε καμία περίπτωση δεν προκύπτει ότι η απεργία πείνας δεν προκαλεί φθορές σε οποιονδήποτε άνθρωπο, καθώς υπό οποιεσδήποτε συνθήκες κι αν διεξάγεται, συνιστά ένα πολύ άγριο για τον ανθρώπινο οργανισμό μέσο αγώνα. Και επειδή επιμένω, πως τελικά είναι στην διάθεση του κάθε αγωνιστή που διεξάγει μια απεργία πείνας να την χειριστεί όπως θέλει, αυτό όμως που είναι αναγκαίο είναι τουλάχιστον να κοινοποιεί τις αποφάσεις του.

Αυτό δεν αφορά μόνο σε ζητήματα ειλικρίνειας και καλών συντροφικών σχέσεων. Αφορά και την κλιμάκωση ενός κινήματος αλληλεγγύης. Και όσον αφορά την συγκεκριμένη απεργία πείνας, είναι αυτονόητο ότι γινόταν με διαφορετικές ταχύτητες από τους απεργούς.

Αντί λοιπόν, να θεωρηθεί προβληματικό το γεγονός της αποσιώπησης των παραπάνω επιλογών κατά την διάρκεια διεξαγωγής της απεργίας, θεωρήθηκε «κορυφαίο πρόβλημα του κινήματος» από κάποιους, το γεγονός ότι ένας πολιτικός κρατούμενος, ο Μαζιώτης, αποφάσισε μετά την λήξη της απεργίας να μιλήσει για κάποιες από αυτές. Γεγονός που έγινε το πρόσχημα για την επίθεση εναντίον του που προανέφερα, επίθεση για την οποία κάποιιοι ολοφάνερα ήταν έτοιμοι από καιρό. Και σε αυτήν την επίθεση ήταν ολοφάνερο ότι οι άλλοι απεργοί αξιοποιήθηκαν ως εργαλείο. Το αξιοσημείωτο ήταν πώς γίνεται κάποιους να τους «βγάξει από τα ρούχα τους» το γεγονός ότι λέγονται δημοσίως γεγονότα, τα οποία όμως έχουν ήδη γίνει γνωστά στα κέντρα εξουσίας -μηχανισμούς καταστολής, υπουργείο-, συμβάλλοντας έτσι ώστε και η ίδια η κυβέρνηση να χαράξει την δική της στρατηγική για την απεργία. Δεν υπάρχει άραγε, ηθικό πρόβλημα να κοινοποιούνται τακτικές και γεγονότα στον ίδιο τον εχθρό -για όσους δεν κατάλαβαν, μιλώ για το γεγονός των τηλεφωνικών επικοινωνιών μέσω των οποίων κοινοποιούνταν κάποιες τουλάχιστον αποφάσεις μεταξύ των απεργών-, αλλά υπάρχει όταν αυτά δημοσιοποιούνται; Δεν μας ενδιαφέρουν, δεν τα θεωρούμε άξια λόγου να τα γνωρίζουμε, είναι δικαίωμα του κάθε απεργού να κάνει ερήμην των αλληλέγγυων ό,τι θέλει; Ή μήπως τελικά, αφορά το ποιος τα δημοσιοποιεί;

Όσον αφορά το ζήτημα των διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση που κάποιιοι απεργοί κοινοποίησαν μετά την λήξη της απεργίας ότι έκαναν οι ίδιοι, γι' αυτό αν μη τι άλλο θα μπορούσαν να μιλήσουν αναλυτικότερα έστω και εν των υστέρων. Ειδικά αφού η λέξη διαπραγμάτευση έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα, αφορά σε αλληλεπίδραση και προσπάθεια να βρεθεί κοινός τόπος με αυτόν που γίνεται η διαπραγμάτευση και υπερβαίνει κατά πολύ την έννοια της κοινοποίησης αποφάσεων προς το κυβερνητικό στρατόπεδο, η οποία εξάλλου, θα μπορούσε και να γίνει μόνο με δημόσια κείμενα. Με αυτή την έννοια το τι συζητήθηκε σε αυτές τις διαπραγματεύσεις και από τις δυο πλευρές, είναι απαραίτητο -και όχι μόνο για λόγους ιστορικούς- να μιλήσουν όσοι τις διεξήγαγαν αναλυτικά, ώστε να γνωρίζουν όλοι αν και σε ποιο βαθμό αυτές επηρέασαν την απεργία και την έκβασή της.

Να σημειώσω ότι οι εκτός των «τειχών» δεν μπορούν φυσικά να υποχρεώσουν τους μέσα ούτε τι απεργία πρέπει να κάνουν ούτε αν θα διαπραγματεύονται ή όχι με κυβερνήσεις, όμως αυτό το ζήτημα είναι σημαντικό να μην γίνεται παρασκηνακά και να μην αποσιωπάται. Και όσον αφορά σε ζητήματα πολιτικών αξιών, ο καθένας κάθε φορά κρίνεται, ενώ σε ένα κίνημα αλληλεγγύης ο καθένας μπορεί να κινηθεί με βάση αυτά που γνωρίζει, να καθορίζει και την στάση του και την δράση του.

Το βαθύτερο πρόβλημα για εμένα σε αυτή την απεργία ήταν η διαρκής συρρίκνωση και αποδυνάμωση των δράσεων αλληλεγγύης όσο προχωρούσε η απεργία και που συμπυκνώνει σειρά πολιτικών προβλημάτων στον χώρο. Και αυτή η φθίνουσα πορεία δεν αντιστράφηκε στο ελάχιστο από το γεγονός ότι ένας απεργός πείνας, ο Νικολόπουλος από την ΣΠΦ έφτασε να πάθει σειρά ανακοπών, κινδυνεύοντας να πεθάνει. Ενώ προχωρούσε η απεργία πείνας και ενώ συνέβη αυτό το γεγονός που θα έπρεπε να εντείνει την κινητικότητα του χώρου, να πλαισιωθεί το κίνημα αλληλεγγύης από περισσότερους, να αποκτήσει επιπλέον μαχητικότητα και δυναμική, συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. Αν μη τι άλλο, αυτό δεν έχει ιστορικό

προηγούμενο στον χώρο και συνιστά μια μελανή σελίδα για αυτόν. Και όποια διαφωνία ή κριτική να προβάλλει κανείς ενάντια στις επιλογές ενός απεργού πείνας ή της ομάδας που ανήκει, το γεγονός ότι αυτός φτάνει το κατώφλι του θανάτου και δεν συγκινεί αυτούς οι οποίοι θεωρούν εαυτούς ότι διαθέτουν «τα υγιή αντανακλαστικά που οφείλει να έχει η κοινωνία» και ισχυρίζονται ότι είναι οι «τιμητές της υγιούς, αμφίδρομης αλληλεγγύης», δείχνει τουλάχιστον υποκρισία.

Ο κύριος παράγοντας που λειτούργησε υπονομευτικά ως προς την απεργία και το κίνημα αλληλεγγύης ήταν οι διαχωρισμοί, η επιλεκτικότητα στην αλληλεγγύη, η αρνητική στάση απέναντι στην επιλογή της ένοπλης δράσης, η «ειδική» αντιμετώπιση της κυβέρνησης από κάποιους και όχι η διαπίστωση ενός απεργού ότι το κίνημα αλληλεγγύης έφτασε στα όριά του. Γιατί όταν μπήκε το ζήτημα των ορίων του κινήματος αλληλεγγύης, αυτό είχε ήδη φτάσει στο ναδίρ πολύ πριν τερματίσουν κάποιοι κρατούμενοι την απεργία πείνας, συμπεριλαμβανομένου και του Μαζιώτη, ενώ η έκπτωση της αλληλεγγύης είχε φανεί σε όλο της το μεγαλείο από την αδράνεια μπροστά στην οριακή κατάσταση του Νικολόπουλου. Όσο δε αφορά στο ζήτημα των καθυστερήσεων από την κυβέρνηση και την αναγκαιότητα ή μη να συνεχιστεί η απεργία μέσα στο Πάσχα, γι' αυτό όπως είπα και παραπάνω, οι αιτίες αυτής της εξέλιξης αφορούν το ζήτημα της «στρατηγικής» μέρους των απεργών να προσπαθούν να ακολουθούν τις κινήσεις και τα χρονοδιαγράμματα της κυβέρνησης, «στρατηγική» που σίγουρα εκ των πραγμάτων δεν τους χωρούσε όλους, λόγω και των διαφορετικών ταχυτήτων που είχε η απεργία.

Για το γεγονός ότι αφέθηκε ο Νικολόπουλος να πάθει τρεις φορές ανακοπή, δεν αφορά καθόλου το κίνημα αλληλεγγύης, την φθίνουσα δυναμική του, την εισαγωγή και προώθηση διαχωρισμών, την προσπάθεια απομόνωσης κάποιων απεργών; Αυτά είναι μηνύματα που δεν λαμβάνει υπόψιν της η πολιτική και δικαστική εξουσία; Σε άλλη περίπτωση, δηλαδή, της τραγικής κατάληξης αυτής της υπόθεσης το μη αναστρέψιμο αποτέλεσμα θα ήταν να μπει η οριστική ταφόπλακα στην αλληλεγγύη, να ολοκληρώσουν κάποιοι τον πολιτικό εκφυλισμό και να ρίξουν τους τίτλους τέλους στην ίδια την προοπτική δημιουργίας ενός πραγματικού κινήματος. Και όχι μόνο δεν υπήρξε κανενός είδους αυτοκριτικής για όλα αυτά, αλλά προσπεράστηκαν ως «αυτονόητο πολιτικό δικαίωμα του καθένα» να υποβάλει, να στηρίξει δημόσια και κατά αυτό τον τρόπο να προωθήσει διαχωρισμούς στην αλληλεγγύη.

Για όσους έχουν παρακολουθήσει την διαδρομή του Επαναστατικού Αγώνα, τόσο θεωρητική όσο και πρακτική, είναι αναγνωρισμένο πως φέρει σημαντικές πολιτικές διαφοροποιήσεις τόσο ως προς άλλες ένοπλες οργανώσεις όσο και ως προς μη ένοπλες οργανώσεις και ομάδες του χώρου. Παρόλα αυτά ποτέ δεν θα μπορούσε για τον Επαναστατικό Αγώνα να είναι κριτήριο αλληλεγγύης η όποια πολιτική διαφορά, όσο βαθιά και αν είναι, σε περιπτώσεις καταστολής και ιδίως, απεργιών πείνας.

Παρά τα όποια προβλήματα σε αυτήν την κινητοποίηση, αυτή η απεργία ήταν πολύ σημαντική γιατί, πέρα από τις όποιες αλλαγές έφερε στο κατασταλτικό οπλοστάσιο και πέρα από το γεγονός ότι ήταν ο πρώτος συλλογικός αγώνας ενάντια στην κυβέρνηση του Σύριζα, ήταν ο πρώτος αγώνας των πολιτικών κρατουμένων μέσα από τον οποίο επιχειρήθηκε η ενοποίηση του χώρου στο ζήτημα της αλληλεγγύης και με επέκταση στον ευρύτερο απελευθερωτικό αγώνα. Και σε αυτόν τον αγώνα δεν μπορούμε να προσπεράσουμε το γεγονός ότι τον διεξήγαγε «ένα υποκείμενο» που βρίσκεται στην φυλακή με την κατηγορία

της ένοπλης δράσης. Το κεντρικό ζητούμενο που μένει να δοκιμαστεί ξανά και αφού έχουμε κάνει έναν απολογισμό αυτής της πρώτης απόπειρας, είναι ότι η δημιουργία ενός κινήματος αλληλεγγύης για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους οφείλει να παραμένει ένα επιθυμητός και αναγκαίος στόχος για να ξεπεραστούν διαχωρισμοί, να δομηθεί μια βάση ενωτική στον χώρο που κατά την άποψή μου είναι αναγκαία για να δημιουργήσουμε ένα επαναστατικό κίνημα. Γιατί αν θέλουμε επαναστατικό κίνημα και θεωρούμε ότι αυτό μπορούμε να το προωθήσουμε με διαχωρισμούς και εξαιρέσεις στην αλληλεγγύη, κάνουμε μεγάλο λάθος.

Αφού αυτό το κείμενο δημοσιεύεται ενώ η Εύη Σατήρη έχει ξεκινήσει απεργία πείνας διεκδικώντας την απελευθέρωσή της, οφείλω να εκφράσω την αλληλεγγύη μου σε αυτήν και να της ευχηθώ καλή δύναμη και καλή λευτεριά, ελπίζοντας παράλληλα ότι η υπόθεσή της και ο αγώνας της θα βρει καλύτερη και μεγαλύτερη ανταπόκριση.

Η απεργία πείνας δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία κίνηση που καθορίστηκε από την στάση του χώρου απέναντι στον Σύριζα. Όλες οι αντιπαραθέσεις από τις εκλογές έως το δημοψήφισμα και την ψήφιση του τρίτου μνημονίου, είχαν το ίδιο πολιτικό υπόβαθρο. Και έπεται συνέχεια...

Οι αυταπάτες της «αριστερής σύγκρουσης με τα ιμπεριαλιστικά κέντρα» και το δημοψήφισμα

Το δημοψήφισμα χρήζει μιας ιδιαίτερης αναφοράς, καθώς εμπεριείχε συμπυκνωμένες τις πολιτικές θέσεις απέναντι στην κυβέρνηση και σε σειρά ζητημάτων, αλλά κυρίως γιατί έφερε στον αφρό την σύγχυση που προκαλεί η απουσία επαναστατικού σχεδίου και προοπτικής. Στην σύγχυση αυτή δεν είναι αμελητέα παράμετρος η θολούρα στην πολιτική ανάλυση, η οποία συχνά εκδηλώνεται με διάφορες «περισπούδαστες» προσεγγίσεις για την «αναπόφευκτη» σύγκρουση στο εσωτερικό της οργανωμένης εξουσίας και τα οφέλη που νομοτελειακά θα αφήσει για τον αγώνα η όξυνση αυτής της σύγκρουσης.

Το δημοψήφισμα και τις ψήφους τις αναλύω με βάση δυο παραμέτρους. Πρώτα την παράμετρο κοινωνία. Όσον αφορά το «ναι» στο δημοψήφισμα πιστεύω πως τα πράγματα είναι αρκετά καθαρά. Εκεί που υπάρχει το μπέρδεμα για τον χώρο είναι στο «όχι» και στην αποχή και κατά πόσο ή μια ή η άλλη επιλογή εξυπηρετεί την όξυνση του αγώνα ή δεν την εξυπηρετεί. Για να επαναλάβω κάποιες θέσεις μου για το δημοψήφισμα -ή να αποσαφηνίσω για όποιους δεν κατάλαβαν ή έκαναν ότι δεν κατάλαβαν-, εγώ στο κείμενο που δημοσίευσα πριν την σύνοδο κορυφής του Ιουλίου, δεν μίλησα για ένα «όχι», αλλά για πολλά. Στην κοινωνική βάση μεγάλο μέρος από τα «όχι» που έπεσαν στις κάλπες, είχαν κοινωνικό και οικονομικό υπόβαθρο και ήταν άμεσο αποτέλεσμα της πίεσης που έχουν επιφέρει σε μεγάλο τμήμα της κοινωνίας τα μέτρα και τα μνημόνια. Για ένα μέρος αυτών που ψήφισαν «όχι» ήταν το απλό «δεν αντέχω άλλα μέτρα», χωρίς πολιτική στόχευση, χωρίς στρατηγικές. Και ένα μέρος αυτών των «όχι» καθόρισαν και οι σχετικές ψευδαισθήσεις ότι ίσως το δημοψήφισμα χρησιμοποιηθεί από την κυβέρνηση για την αποφυγή νέων σκληρών μέτρων.

Όμως, απέναντι στα κοινωνικά «όχι», χωρίς σχέδιο και στρατηγική, δεν μπορούμε να σταθούμε με τον ίδιο τρόπο που στεκόμαστε απέναντι στα «όχι» του χώρου και των διάφορων αριστερών κομμάτων και παρατάξεων, τα οποία υποστηρίζονται από ανάλυση και

εντάσσονται σε κάποια «στρατηγική» για τον αγώνα. Εδώ η προσέγγιση δεν μπορεί να είναι ίδια. Για χάρη οικονομίας, βγάζουμε από την συζήτηση το «όχι» των χρυσαυγιτών, μιας και πρόκειται για απροκάλυπτα εχθρικό προς την επανάσταση «όχι». Εκεί που έχει σημασία, είναι να μείνουμε τουλάχιστον σε κάποια από τα «συγκροτημένα πολιτικά» «όχι» του χώρου. Ποια ή ποιες είναι οι στρατηγικές και οι πολιτικές στοχεύσεις αυτών των «όχι»; Και το σημαντικότερο, ερήμην οποιασδήποτε στρατηγικής από την μεριά τους σε περίπτωση grexit - συνθήκη που θα πυροδοτούσε την έκρηξη νέων πολιτικών αντιπαραθέσεων-, ποια θα ήταν η στάση τους, όχι μόνο στο εσωτερικό του χώρου, αλλά και απέναντι στην κοινωνία;

Εδώ να κάνω μια παρένθεση για να επισημάνω πως ό,τι λέω σε αυτό το κείμενο δεν αφορά πρόσωπα, αλλά πολιτικές θέσεις και τάσεις όπως αυτές τις βλέπω να εκφράζονται μέσα από τον δημόσιο λόγο και διάλογο. Λόγω της θέσης μου στην «παρανομία» ούτε ξέρω ούτε θέλω να μάθω -δεν με ενδιαφέρει άλλωστε- ποιοι είναι οι φυσικοί φορείς αυτών των θέσεων.

Ένα γενικό «πλάνο» για αρκετούς στον χώρο, ήταν ότι το δημοψήφισμα ήταν ευκαιρία για την «όξυνση των ταξικών αντιθέσεων». Αυτή η οπτική βασιζόταν στην πεποίθηση ότι η κυβέρνηση θα ερχόταν σε ρήξη με τους δανειστές δεσμευμένη από ένα πλειοψηφικό «όχι»; Γιατί πρέπει κάποιος υποτίθεται συγκροτημένος πολιτικά να εθελουφλεί συνειδητά ή ασυνείδητα μπροστά στην δεδομένη απόφαση της κυβέρνησης να έρθει σε συμφωνία και όχι σε ρήξη και να κρατηθεί η χώρα στο ευρώ, απόφαση που εκφραζόταν συνεχώς σε κάθε ευκαιρία από τον Τσίπρα; Γιατί ενώ είναι λάθος κατά την άποψή μου να συμψηφίζεις όλα τα κοινωνικά «όχι» με το ψευτοδίλημμα που έβαζε η κυβέρνηση με το δημοψήφισμα, από την άλλη, είναι τραγικό να επενδύεις πολιτικά στην κυβέρνηση ότι θα κινηθεί προς την κατεύθυνση της όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων, ερχόμενη σε ρήξη με τους δανειστές με δική της βούληση και στηρίζοντας τα συμφέροντα των φτωχών. Είναι τραγικό να περιμένεις την κυβέρνηση να μπει μπροστά στην σύγκρουση με την ΕΕ και τους δανειστές εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των ταξικά και κοινωνικά αδύναμων. Είναι επίσης αυταπάτη που μπορεί να έχει τραγικά αποτελέσματα, να πιστεύεις ότι η όποια αντίθεση στο εσωτερικό της κυριαρχίας μπορεί αυτοτελώς να δώσει ώθηση σε ένα κίνημα ανατροπής.

Και ας υποθέσουμε ότι δεν κατάλαβαν καλά και πίστεψαν ότι τελικά δεν θα υπογραφεί καμία συμφωνία. Δηλαδή, επενδύουν στον Τσίπρα ότι θα «υπηρετήσει την λαϊκή ετυμηγορία» από λάθος εκτίμηση. Τι κάνουν όμως, όταν υπογράφεται η συμφωνία; Που είναι το «ανένδοτο» που κηρύττουν με το «όχι σημαίνει όχι»; Και αν πραγματικά πίστευαν στην μεγάλη σημασία για την επανάσταση που είχε αυτό το δημοψήφισμα, τότε αυτοί θα έπρεπε να θέτουν το ζήτημα της υπεράσπισης του «όχι» με την ένοπλη προλεταριακή βία ενάντια κατ' αρχήν στην συγκεκριμένη κυβέρνηση. Και τελικά, πώς το υπερασπίζονται;

Η νέα ρητορική του «όχι μέχρι τέλους» που προωθούν, συνιστά την συνέχεια του εγκλωβισμού σε ρεφορμιστικές κατευθύνσεις και σε νέα αδιέξοδα. Η ίδια ρητορική υιοθετείται από την αριστερή τάση του Σύριζα που γέννησε το ΛΑΕ το οποίο και διεκδικεί το πλειοψηφικό «όχι» για τις ερχόμενες εκλογές, διάφορα κόμματα και παρατάξεις της αριστεράς και ένα τμήμα του χώρου και δείχνει τη νέα «συμμαχία» που πιθανό να διαμορφωθεί, με κάποιους από τον χώρο να ακολουθούν αυτή την φορά τους «δραχμιστές» ως την πολλά υποσχόμενη αυτή τάση της αριστεράς που θα «εγγυηθεί» την προώθηση σύγκρουσης με την ΕΕ.

Το μούδιασμα που ακολούθησε την συμφωνία Σύριζα-δανειστών στο τμήμα αυτό του χώρου που προώθησε το «όχι», ήταν αποτέλεσμα της μη κατανόησης των στόχων της κυβέρνησης, των στόχων της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ και της απουσίας οποιουδήποτε επαναστατικού σχεδιασμού για την αξιοποίηση της συγκυρίας. Αυτό το μούδιασμα καταγράφηκε από την απουσία οποιασδήποτε αντίδρασης στην συμφωνία. Σχετικά με αυτό η σύγκρουση μπροστά στην βουλή ήταν ένα σοβαρό πολιτικό βαρόμετρο. Όχι για την κοινωνία, αφού η απουσία της δείχνει ότι το δημοψήφισμα από μόνο του δεν ήταν δυνατό να ανατρέψει τις κοινωνικές διαθέσεις για μια πολιτική σύγκρουση με την κυβέρνηση, αλλά για τον χώρο. Και αν μη τι άλλο οφείλουμε να παραδεχτούμε όλοι, ότι οι λίγοι σύντροφοι που οργάνωσαν την σύγκρουση μπροστά στην βουλή, έσωσαν τα προσχήματα για λογαριασμό όλων. Και για τα στρατευμένα πολιτικά «όχι» του χώρου.

Όπως είπα και πιο πάνω στο κείμενο, η περίπτωση ενός grexit, την οποία θα προκαλούσαν οι δανειστές φυσικά, και όχι η κυβέρνηση, θα ήταν αυτή που θα πυροδοτούσε την κορύφωση των συγκρούσεων στο εσωτερικό του χώρου. Και αυτό γιατί ενώ πρόκειται για μια εξέλιξη που διόλου δεν υπόσχεται την προώθηση του επαναστατικού προτάγματος, ούτε καν μιας ειλικρινούς σύγκρουσης με την ελίτ, πολλοί από τον χώρο βλέπουν την έξοδο από το ευρώ νομοτελειακά ως «ένα βήμα που μας φέρνει πιο κοντά στο επαναστατικό ζητούμενο», αφού «θα μας απαλλάξει από τον ζυγό των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων» όπως είναι η Γερμανία.

Η τραγικότητα αυτής της άποψης και το βαρύ κόστος που αυτή θα είχε όχι μόνο για τον χώρο, αλλά και για την ίδια την κοινωνία, μπορούμε σε όλο της το μεγαλείο να την προσεγγίσουμε αν προσπαθήσουμε να δούμε με πρακτικούς όρους την υλοποίηση ενός grexit. Αυτή η εξέλιξη που αποφεύχθηκε τελευταία στιγμή, δεν εξαφανίστηκε ως προοπτική και ενδεχόμενη πραγματοποίησή της στο μέλλον, άμεσο ή όχι, απαιτεί την αποσαφήνιση εδώ και τώρα όλων των πολιτικών στόχων και κατευθύνσεων του χώρου, ιδίως τώρα που η τάση της «δραχμής» έχει μετεξελιχθεί σε συγκροτημένο πολιτικό φορέα, απειλώντας πρώτα απ' όλα να αφομοιώσει -αν δεν ενσωματώσει- την μερίδα αυτή του χώρου που μέχρι την συμφωνία και την «προδοσία» του «όχι», στεκόταν ευνοϊκά απέναντι στον Σύριζα. Και αυτό όχι μόνο γιατί το απαιτεί η ίδια η επαναστατική προοπτική, αλλά γιατί πρώτα και κύρια πρέπει να αποφευχθεί η κορύφωση ενός εσωτερικού πολιτικού δράματος και δεύτερον και κυριότερο, για να αποφευχθεί η κορύφωση ενός κοινωνικού δράματος.

Η μόνη ρήξη που θα μπορούσε να έρθει και αποφεύχθηκε τελευταία στιγμή, όπως έγραψα και στο προηγούμενο κείμενο, δεν ήταν αυτή που «θα έφερνε η αντιστεκόμενη στους δανειστές κυβέρνηση» όπως ήθελαν να πιστεύουν κάποιοι από τον χώρο. Ήταν αυτή που θα προκαλούσαν οι «εταίροι» πετώντας την Ελλάδα εκτός ευρώ. Και αυτό το grexit έχουμε συνειδητοποιήσει τι θα σήμαινε πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά; Αυτοί που έχουν ανάγκη την έξοδο από την ΕΕ σε κεντρική πολιτική κατεύθυνση, με ποιο τρόπο αντιλαμβάνονται την συνέχεια σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αφού η ίδια η κρίση φέρνει την χώρα χωρίς ιδιαίτερες προσπάθειες από την πλευρά της αριστερής διακυβέρνησης προς την έξοδο; Και αφού έγινε ολοφάνερο ότι η έξοδος από το ευρώ προωθείται σθεναρά και συστηματικά από μεγάλο μέρος της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ, η οποία ελίτ φυσικά, έχει και το σχέδιο της συνέχειας για την Ελλάδα, με ποιους όρους και στοχεύσεις βλέπουν αυτή την εξέλιξη ως θετική για την «όξυνση των ταξικών αντιπαράθεσεων», ως ωφέλιμη για τον αγώνα; Ή μήπως τελικά η ντε φάκτο αποδοχή ως θετική εξέλιξη ενός grexit -οποιουδήποτε και από όπου κι αν

προέρχεται- και η πεποίθηση ότι από μόνο του θα «απελευθερώσει επαναστατικές δυναμικές», οδηγεί τελικά στην απόλυτη ενσωμάτωση και παραίτηση, σε αλλότρια με την επανάσταση σχέδια;

Για να γίνει σαφές τι εννοώ, θα χρειαστεί να κάνω μια αναδρομή στις πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις. Εν συντομία, η κυβέρνηση αποφάσισε να προχωρήσει στο δημοψήφισμα όταν βρέθηκε σε αδιέξοδο τόσο από την πλευρά των δανειστών, όσο και από την πλευρά των εσωτερικών στο κόμμα της αντιθέσεων. Πιστεύω πως ο καθένας πλέον αντιλαμβάνεται πως το αρχικό σχέδιο της κυβέρνησης ήταν να ασκήσει μια πίεση στους δανειστές ώστε να υπογράψουν μια συμφωνία ελαφρώς τροποποιημένη από τις ήδη υπάρχουσες, πιστεύοντας ότι αυτοί δεν θα φτάσουν στα άκρα λόγω «αδυναμίας της Ευρώπης να ρισκάρει ένα grexit». Με αυτό το πλάνο προχωρούσε όλους αυτούς τους μήνες, με τον χρόνο να αυξάνει τις χρηματοδοτικές ανάγκες του ελληνικού κράτους και να καθιστά όλο και πιο δύσκολη την θέση της κυβέρνησης. Καθώς το αδιέξοδο βάθαινε, τα χρηματικά αποθέματα είχαν στερέψει, η κυβέρνηση αντιλαμβανόταν ότι από τη μια «ο έντιμος συμβιβασμός» θα μετατρέποταν σε άτιμο συμβιβασμό και οι δανειστές δεν μπλόφαραν, η κυβέρνηση ερχόταν όλο και πιο κοντά με το ενδεχόμενο της εξόδου από το ευρώ, το οποίο με βάση το σκεπτικό της θα ερχόταν ως αποτέλεσμα ενός αδιεξόδου και ως πρωτοβουλία των ίδιων των «εταίρων», και για το οποίο υπεύθυνοι θα ήταν οι ευρωπαίοι και όχι αυτή. Μια λύση που όπως φάνηκε από τα γεγονότα, προωθούσε μέρος της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ, με πρωτεργάτες τις κυβερνήσεις του βορρά, αλλά που είχε επεξεργαστεί και συγκεκριμενοποιήσει το σύνολο των ηγητόρων της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένης και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής η οποία και ετοίμασε το πιο πλήρες κείμενο.

Η κυβέρνηση ήθελε συμφωνία με κάθε τίμημα και μόνο οι διαφορετικές πολιτικές και η επαπειλούμενη σύγκρουση στο εσωτερικό του κυβερνόντος κόμματος δημιουργούσε προσκόμματα στην επίτευξή της. Και η κυρίαρχη στρατηγική για το δημοψήφισμα ήταν να χάσει το «όχι» και όχι το αντίθετο, αφού αυτό νομιμοποιούσε την κυβέρνηση να υπερκεράσει τις αντιθέσεις στο εσωτερικό του Σύριζα και να νομιμοποιήσει την συμφωνία στηριζόμενη στην «λαϊκή ετυμηγορία». Και έτσι εξηγούνται όλες οι φράσεις του Τσίπρα τόσο κατά την διάρκεια όσο και με το πέρας του δημοψηφίσματος: «Από αυτό το δημοψήφισμα δεν θα υπάρχουν νικητές και νικημένοι», «δεν θέλουμε ρήξη», «δεν θέλουμε διχασμό», «από Δευτέρα όλοι μαζί» και πολλά άλλα.

Όμως πολλοί από αυτούς τους οργανωμένους του χώρου και στρατευμένους πολιτικά με το «όχι» της κυβέρνησης, πανηγύριζαν στο σύνταγμα ή μάλλον, παραληρούσαν ενώ ο Τσίπρας εξηγούσε όσο πιο καθαρά μπορούσε, ότι αυτό το «όχι» για την κυβέρνηση δεν έχει καμία σημασία. Για να πούμε την αλήθεια έκανε ότι μπορούσε για να ηττηθεί και όλα συνηγορούσαν προς αυτή την κατεύθυνση. Και το αποτέλεσμα ήταν που έφερε σε πολύ δύσκολη θέση την κυβέρνηση, η οποία θα έπρεπε να πείσει τώρα τους δανειστές ότι το «όχι» τελικά, ήταν «ναι στο ευρώ» όπως προπαγάνδιζε σύσσωμη η ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ και τα κόμματα του ντόπιου «συνταγματικού τόξου», ότι ήταν «όχι στη μη συμφωνία», «όχι στην ρήξη». Και αν δεν τους έπειθε, θα έπρεπε να τους πείσει ότι μπορεί κάλλιστα να γράψει το «όχι» στα παλιά του τα παπούτσια και να κάνει ό,τι του ζητήσουν.

Η ρήξη με τους δανειστές που εξακολουθούν να υπερασπίζονται κάποια πρώην στελέχη του Σύριζα μέσα στις υπάρχουσες συνθήκες, ανοίγει σοβαρά ζητήματα που οφείλουν να

απαντηθούν. Τι σημαίνει πρακτικά το grexit που προτάθηκε από τους δανειστές; Σε γενικές γραμμές συνιστά ένα είδος καραντίνας οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής με την Ελλάδα να μοιάζει περισσότερο με χώρα προσφύγων που θα επιβιώνουν με τα φάρμακα και τις κονσέρβες των Ευρωπαίων και με αντάλλαγμα μια «μερική διαγραφή του χρέους». Πρόκειται για την πτωχευτική διαδικασία ενός κράτους. Αυτήν πρότεινε ο Σόιμπλε, αυτήν η Κομισιόν.

Μια σειρά από χρήσιμα συμπεράσματα προέκυψαν μέσα από τα πραγματικά γεγονότα και καλό θα ήταν να μην προσπεραστούν, αφορούν τις θέσεις που έχουν υιοθετήσει και κάποιοι αναρχικοί για τον «γερμανικό ιμπεριαλισμό», τον οποίο και έθεσαν ως αιχμή της δράσης τους. Αυτά τα συμπεράσματα βγαίνουν αν απαντηθούν με σοβαρότητα και ψυχραιμία μερικά ερωτήματα που προέκυψαν μέσα από τα πρόσφατα γεγονότα.

Τελικά πού μας θέλει ο «γερμανικός ιμπεριαλισμός»; Εντός ή εκτός ευρώ και ΕΕ; Τι ακριβώς θέλει το «γερμανικό κεφάλαιο» να κάνει με την Ελλάδα; Και πού είναι η σύγκρουση συμφερόντων με το «ελληνικό κεφάλαιο», όταν το τελευταίο θέλει διακαώς να παραμείνει η χώρα στο ευρώ; Πώς εξηγείται η κοινή στόχευση γερμανικής κυβέρνησης και μερίδας της αριστερής κυβέρνησης για grexit; Και μάλιστα όχι για κάποιο διαφορετικό grexit από αυτό που προωθούσε ο Σόιμπλε, αφού δεν είδα πουθενά ούτε σχέδιο ανατρεπτικής δράσης εν μέσω μιας τέτοιας εξέλιξης ούτε μια διαφορετική πρόταση για έξοδο από το ευρώ. Και αυτό γιατί πολύ απλά δεν υπάρχει. Είναι προφανές -και αυτό αποδεικνύεται όχι από μια ιδεολογικοπολιτική αντιπαράθεση πλέον, αλλά από τα ίδια τα ιδιαίτερα πεισματάρικα ιστορικά γεγονότα- πως τέτοια εργαλεία ανάλυσης είναι τουλάχιστον ετεροχρονισμένα, αφού με βάση αυτά ούτε την πραγματικότητα δεν μπορείς να διαβάσεις. Πόσο μάλλον να την προβλέψεις. Και επειδή κάθε αιχμή της αντικαθεστωτικής μας δράσης εμπεριέχει τις ευρύτερες στοχεύσεις μας στον αγώνα στον οποίο προσκαλούμε και μεγάλα τμήματα της κοινωνίας να συμμετέχουν, αυτό που κάθε φορά στοχεύουμε ως τον σημαντικότερο εχθρό, είναι και αυτό που εμπεριέχει τους ευρύτερους ανατρεπτικούς ή μη στόχους καθώς και την θέση μας για τις αιτίες της κρίσης και τις δυνατότητες αντιμετώπισής της.

Όταν λοιπόν ως κυρίαρχη εχθρική δύναμη τίθεται ένα ευρωπαϊκό κράτος και πολύ περισσότερο η ασκούμενη πολιτική της σε μια δεδομένη περίοδο -στην προκειμένη περίπτωση η Γερμανία-, πού ακριβώς βρίσκεται η επαναστατική προοπτική ενός ευρύτερου ανατρεπτικού κοινωνικού αγώνα; Είναι η Γερμανία -ή ο γερμανικός ιμπεριαλισμός όπως λέγεται- ο κύριος εχθρός των Ελλήνων προλεταρίων; Και αν η γερμανική πολιτική δεν εφαρμόζε μια αυστηρή μονεταριστική πολιτική και επέβαλε στις αδύναμες οικονομίες της ευρωζώνης τις πολιτικές αυστηρής λιτότητας και δημοσιονομικής πειθαρχίας και ακολουθούσε αυτή την κατεύθυνση που την προτρέπουν πολλοί από την υπερεθνική οικονομική -όπως ο Σόρος- και πολιτική ελίτ -συμπεριλαμβανομένων και πολλών κεϋνσιανιστών, μεταξύ των οποίων και ο Βαρουφάκης- να πράξει, ασκώντας έναν ηγεμονικό ιμπεριαλισμό μέσω πολιτικών αναδιανομής των πλεονασμάτων του βορρά, θα ήταν το ίδιο εχθρός των Ελλήνων; Θα έβρισκε καμία βάση η όλη ρητορική περί γερμανικού ιμπεριαλισμού; Και γιατί ολόκληρος ο συρφετός των εξουσιαστών παγκοσμίως ασκούν σφοδρή κριτική στην γερμανική πολιτική, χρεώνοντάς της ακριβώς το γεγονός ότι αρνείται να αναλάβει τον ρόλο μιας ηγεμονικής ιμπεριαλιστικής δύναμης στην Ευρώπη και ότι αυτή η άρνησή της είναι μια από τις σημαντικότερες αιτίες για το γεγονός ότι η ευρωπαϊκή κρίση βαθαίνει όλο και περισσότερο;

Και στο κάτω κάτω, πού χωράει η κοινωνική και ταξική επανάσταση σε ένα πρόταγμα που μπορεί να χωράει όλη την εγχώρια οικονομική ελίτ, «η οποία πλήττεται από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό»;

Είμαι βαθιά πεπεισμένη πως οι σύντροφοι που υιοθετούν και προωθούν αυτές τις θέσεις, καλό είναι να τις επανεξετάσουν με βάση τα νέα δεδομένα που θέτει η κυριαρχία στην εποχή μας και τα νέα χαρακτηριστικά της κρίσης, για τα οποία δεν αρκούν τα εργαλεία ανάλυσης άλλων ιστορικών περιόδων.

Είναι κάτι περισσότερο από βέβαιο πως οι όποιες βελτιώσεις περάσουν (αν περάσουν) στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, αυτές θα γίνουν από την ίδια την υπερεθνική οικονομική και πολιτική ελίτ, καθώς ένα τμήμα της όπως είπα και προηγουμένως πιέζει για την απομάκρυνση από τις ακραίες νεοφιλελεύθερες θέσεις και την θεωρία των αυτορυθμιζόμενων αγορών (τις οποίες θέσεις εντάσσουν στον λεγόμενο φονταμενταλισμό της αγοράς), όπως και στον γερμανικό αυταρχισμό που αρνείται να παίξει τον ρόλο μιας «καλής ιμπεριαλιστικής δύναμης για να σώσει την Ευρώπη». Και αυτή η τάση που στηρίζεται και από πολυεκατομμυριούχους κερδοσκόπους όπως ο Σόρος, δεν βασίζεται σε κάποια κοινωνική ή ταξική ευαισθησία τους, αλλά στην αγωνία των οικονομικά και πολιτικά ισχυρών για την επιβίωση του παγκοσμιοποιημένου συστήματος, για την υπέρβαση της κρίσης στην Ευρώπη, αλλά και παγκόσμια και την επανεκκίνηση της συστημικής αναπαραγωγής. Μόνο που για να βρει περισσότερα ερείσματα στους κόλπους των εξουσιαστών, θα πρέπει οι κοινωνίες να υποστούν ακόμα μεγαλύτερες καταστροφές, περισσότερα πλήγματα από τις πολιτικές που αυτή την περίοδο εφαρμόζονται.

Πολλοί ήταν αυτοί που καμώνονταν τον ιθύνων νου σχετικά με τις προοπτικές της κυβερνητικής «σύγκρουσης» με τους δανειστές, την προοπτική της ρήξης και τα «πολύτιμα» πολιτικά αποτελέσματα αυτής της εξέλιξης για το κίνημα, όμως πόσοι πραγματικά έχουν ασχοληθεί με τις θέσεις των κυβερνητικών παραγόντων που ενεπλάκησαν με την διαπραγμάτευση ή που προσπάθησαν να παίξουν καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις; Πόσοι ήταν αυτοί που πίστεψαν ότι τελικά θα είναι αναπόφευκτη η ρήξη με τους δανειστές με επιλογή της ίδιας της κυβέρνησης; Ο δε Βαρουφάκης, ο οποίος και μέχρι την σύνοδο κορυφής του Ιουλίου είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στις διαπραγματεύσεις, είχε καταγράψει πολύ πριν έρθει ο Σύριζα στην εξουσία την θέση του για μια έξοδο από το ευρώ. Ήταν και παρέμεινε σταθερά αρνητικός προς αυτή την κατεύθυνση, επιχειρηματολογώντας για την καταστροφική θέση που θα ερχόταν η χώρα αν έβγαινε από την ευρωζώνη. Η θέση του ήταν σταθερά υπέρ του ευρώ, ενώ παράλληλα φλέρταρε με την προοπτική της πτώχευσης του ελληνικού κράτους εντός του ευρώ με αθέτηση πληρωμών, επιλογή που κατά την άποψή του θα έφερνε την όποια ελληνική κυβέρνηση το έπραττε σε πλεονεκτική διαπραγματευτική θέση. Μην παραλείποντας βέβαια, να ενημερώσει πως αυτή η «προνομιακή διαπραγματευτική θέση» θα είχε σοβαρά τιμήματα για την κοινωνική βάση, ένα εκ των οποίων θα ήταν η αδυναμία πληρωμής συντάξεων για δύο χρόνια. Όπως επίσης, θεωρούσε δεδομένο πως μια σκληρή διαπραγματευτική στάση της κυβέρνησης μπορούσε να υιοθετηθεί χωρίς τον φόβο ότι θα μας πετάξουν εκτός ευρώ, αφού, όπως εκτιμούσε, δεν θα επιλέξουν οι Ευρωπαίοι να επιφέρουν μια ρωγμή στην ευρωζώνη που θα οδηγήσει στην διάλυσή της.

Με βάση αυτή την εκτίμηση πορεύτηκε η κυβέρνηση όλους τους μήνες του διαπραγματευτικού σίριαλ, πιστεύοντας ότι μπορεί να πιέζει χωρίς κόστος για την ίδια και

χωρίς καμία προοπτική να βγει αυτοβούλως εκτός ευρώ, φλερτάροντας μόνο με την προοπτική της στάσης πληρωμών, δηλαδή, την πτώχευση εντός του ευρώ. Μέχρι που η σκληρή πραγματικότητα ήρθε να την διαψεύσει, αφού ναι μεν το ισχυρότερο τμήμα της ευρωπαϊκής ελίτ ήθελε την Ελλάδα να παραμείνει στην ευρωζώνη, όμως από την άλλη δεν ήταν διατεθειμένη να δεχτεί τους όρους μιας κυβέρνησης που η πολιτική της δεν ευθυγραμμιζόταν με την κυρίαρχη πολιτική για την αντιμετώπιση των υπερχρεωμένων χωρών.

Τα αποτελέσματα εξόδου από το ευρώ ο Τσίπρας τα συνέλαβε πλήρως όταν του πέταξε ο Γιούνκερ τον τόμο του grexit στο κεφάλι, για να πει αργότερα το χαρακτηριστικό «αυτό δεν είναι grexit, θα μας τινάξουν στον αέρα», δίνοντας τον χαρακτήρα αυτών που θα επακολουθούσαν. Και ο γνωστός δραχμιστής Λαπαβίτσας είχε φροντίσει να δηλώσει εγκαίρως ότι «σε αυτή την φάση το grexit είναι λάθος». Όσον αφορά τον Λαφαζάνη, αυτός ακόμα δεν έχει καταλάβει τι σημαίνει πρακτικά ένα grexit.

Επανερχόμενοι στο «μυστικό σχέδιο της κυβέρνησης» για το ενδεχόμενο μιας πτώχευσης εντός ευρώ, συμπεριλαμβανομένου ενός πλάνου για την αντιμετώπιση ενός αναπόφευκτου grexit -όπως τελικά κατάλαβαν μετά από πολύ κόπο- σε περίπτωση που το ελληνικό κράτος κηρύξει στάση πληρωμών, ο Βαρουφάκης σε συνεργασία με τον αμερικανοκορεάτη πρώην στέλεχος της Lehman Brothers, Γκλεν Κιμ, καθώς και με εταιρία συμβούλων που βοήθουσε το Πουέρτο Ρίκο στην διαδικασία της πτώχευσής του, εισηγήθηκε ένα πλάνο 6 μηνών, όσο θα διαρκούσε η διαδικασία πτώχευσης της ελληνικής οικονομίας και εκποίησης της. Σύμφωνα με αυτό το πλάνο αφού οι μισθοί και οι συντάξεις θα μειώνονταν στο 30%, για το υπόλοιπο 70% θα πραγματοποιούνταν λογιστικές εγγραφές σε λογαριασμούς σε δραχμές (η υποτίμηση της δραχμής θα εξαφάνιζε το μεγαλύτερο ποσοστό του υπόλοιπου 70% της σύνταξης) ή ΙΟΥ, θα γίνονταν άμεσα αποκρατικοποιήσεις όλων των υποδομών και θα υπήρχε έλεγχος συναλλαγματικών αποθεμάτων για τις αγορές πρώτων υλών. Για το πώς θα πληρώνονταν οι μισθοί, έστω και αυτό το 30%, αφού είχαν αδειάσει τα κρατικά ταμεία, την απάντηση έδωσε ο Λαφαζάνης με την περίφημη αναφορά στα 22 δις που κατέχει η Τράπεζα της Ελλάδας. Και επειδή δεν μπορούσε προφανώς κανένας στον Σύριζα να σκεφτεί ότι δεν ανήκουν στο ελληνικό κράτος αυτά τα λεφτά, αλλά στο ευρωσύστημα και κανένα δικαίωμα δεν έχουν να τα πειράξουν, τους κοινοποιήθηκε από την ΕΚΤ ότι αυτά τα χρήματα αυτόματα θα τα καθιστούσε πλαστά το ευρωσύστημα και θα έκοβε το αντίστοιχο ποσό αλλού. Η περίφημη ανταπάντηση του Λαφαζάνη ήταν ότι «θα καλύψουμε τις χρηματοδοτικές ανάγκες με τον χρυσό από την Τράπεζα της Ελλάδας», κάνοντας αναφορά και στις τραπεζικές θυρίδες. Και όταν αυτή η θέση δημοσιοποιήθηκε, έσπευσε να ξεκαθαρίσει ότι «δεν είμαι τρομοκράτης για να εισβάλω στην Τράπεζα της Ελλάδας». Και καθώς αυτές οι περίφημες σκέψεις και προβληματικές έρχονταν στην δημοσιότητα, το ένα μετά το άλλο τα στελέχη του Σύριζα έσπευσαν να επισημάνουν ότι «απλώς τέθηκαν κάποια ερωτήματα». Στα οποία ερωτήματα οι απαντήσεις δόθηκαν από τους «θεσμούς». Προσπερνώντας όλα αυτά τα σημεία της ιστορίας που θα ήταν απλώς φαιδρά αν δεν αφορούσαν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, κάποιοι τιμητές του όχι από το κυβερνητικό στρατόπεδο επιμένουν σε μια διέξοδο -του grexit- που ούτε κατέχουν ούτε μπορούν να στηρίξουν.

Είπα και στο κείμενο που δημοσίευσα με αφορμή το δημοψήφισμα πως η έξοδος από το ευρώ δεν είναι μια λογιστική διαδικασία. Είναι ένας μεγάλος κοινωνικός, οικονομικός και πολιτικός σεισμός. Η πρωτοφανής σε ένταση και ταχύτητα μείωση του ήδη μαστιζόμενου από την κρίση

και τα μνημόνια βιοτικού επιπέδου στην χώρα, θα έφερνε αναπόφευκτα και κοινωνική έκρηξη. Άνθρωποι που δεν θα έχουν να φάνε θα εφορμούν σε σούπερ μάρκετ. Άνθρωποι που οι αποταμιεύσεις τους θα χάνονται μαζί με τις τράπεζες που θα καταρρέουν, θα επιτίθενται και θα τις σπάνε. Ο στρατός θα κληθεί να επιβάλει την τάξη και αυτό σήμαινε το υπονοούμενο του Καμμένου ότι «ο στρατός είναι έτοιμος να διαφυλάξει την σταθερότητα στην χώρα». Και προφανώς αυτοί που δεν αντιδρούσαν με μια κατά μέτωπο σύγκρουση με την κυβέρνηση, θα το έκαναν άραγε στην περίπτωση του grexit; Και τι στάση άραγε θα κρατούσαν στην περίπτωση κοινωνικής έκρηξης και κινητοποίησης σωμάτων ασφαλείας και στρατού για την αντιμετώπισή της;

Να κάνω μια παρένθεση για να αναφερθώ στους κεφαλαιακούς ελέγχους και τις ουρές έξω από τις τράπεζες που είδαμε το προηγούμενο διάστημα: Οι άνθρωποι που στέκονταν στις ουρές έξω από τις τράπεζες δεν ήταν «ταξικός εχθρός». Ο ταξικός εχθρός τα λεφτά του τα είχε αποσύρει από τις ελληνικές τράπεζες καιρό πριν και αυτοί που εγκλωβίστηκαν ήταν στην συντριπτική τους πλειοψηφία μικροκαταθέτες. Αν για κάποιους ταξικός εχθρός και αλλοτρίωση είναι να στήνεται κάποιος στις ουρές για να πάρει 50 ευρώ να συντηρηθεί γιατί δεν έχει άλλο εισόδημα, γιατί δεν θέλει να του τα φάνε οι τράπεζες που είναι εδώ και χρόνια χρεοκοπημένες και που βρέθηκαν με το δημοψήφισμα ένα βήμα πριν την κατάρρευση ή να πάρει ένα τμήμα μιας ήδη κατακρεουργημένης σύνταξης, τότε αυτοί πραγματικά βρίσκονται σε λάθος δρόμο που φτάνει τα όρια της αντικοινωνικότητας. Κλείνει η παρένθεση.

Για να επανέλθω στο ζήτημα του grexit, αυτό πιστεύω ότι πρέπει να συζητηθεί διεξοδικά και με ειλικρίνεια από τον χώρο. Όσοι βλέπουν την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ ως ένα βήμα, ως ευκαιρία, ποια θα ήταν τα επόμενα κατά την άποψή τους βήματα για ένα κίνημα; Δεδομένου ότι σε αυτά τα «όχι» που στόχευαν στην έξοδο από την ΕΕ δεν είδα πουθενά να δηλώνεται η αναγκαιότητα μιας Επανάστασης. Αντιθέτως, διάβαζα για «μικρά βήματα», ότι «δεν θέλουμε ευθεία ρήξη στην Ελλάδα ούτε επανάσταση, γιατί θα νοιώσουμε πολλαπλάσιες επιθέσεις από την πλευρά του κεφαλαίου» και πως «μόνο αν η κατάσταση στην Ευρώπη πυροδοτήσει αντίστοιχες αντιδράσεις σε άλλες χώρες, μπορεί κάτι να προχωρήσει μπροστά». «Ακολουθούν πολλά βήματα», κλπ. Υπάρχουν και θέσεις που έχουν παλιότερα καταγραφεί και που αναφέρονται ρητά στην «αξιοπρεπή στάση» της κυβέρνησης της Αργεντινής να κηρύξει μερική στάση πληρωμών για μέρος του χρέους της, φέρνοντας τις αναλογίες στην ελληνική πραγματικότητα με την ευχή ο Σύριζα να ακολουθήσει ανάλογη πολιτική. Μην αναφέροντας βέβαια ότι η κυβέρνηση της Αργεντινής κατέληξε να πληρώνει κανονικά τις υποχρεώσεις της ύστερα από τις αποφάσεις διεθνών δικαστηρίων που δικαίωναν τους δανειστές της.

Επειδή στο προηγούμενο κείμενό μου είχα κάνει σαφές τι βλέπω να επακολουθεί ενός grexit και τι εγώ θεωρώ ως αναγκαίο να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση ένα επαναστατικό κίνημα, δηλαδή να πολεμήσει ενάντια στην αριστερή προσπάθεια ανασυγκρότησης του εγχώριου καπιταλισμού σε άλλες βάσεις -δεν ξεχνάω τις αναφορές σε «προβοκάτσιες» από κάποιους αμέσως μετά την νίκη του Σύριζα στις εκλογές, όταν μιλούσαν για πιθανές κοινωνικές αντιδράσεις στην κυβέρνηση-, οφείλω να πω πως η όποια σύγκριση της δικής μου σαφέστατης θέσης -με την αποσπασματική παρουσίαση προτάσεων διαχωρισμένων από το συνολικό πολιτικό πλαίσιο που αυτές μπαίνουν- με θέσεις άλλων συντρόφων που έχουν κάνει εντελώς διαφορετικές προσεγγίσεις, τοποθετήσεις, αναλύσεις και εκφράζουν άλλες πολιτικές

στοχεύσεις, καταλήγει σε τελειώς λανθασμένα συμπεράσματα για την θέση την δική μου όσο και των υπολοίπων και δεν νομίζω ότι γίνεται με καμία «καλή πρόθεση».

Δεν διάβαζα για επανάσταση από αυτούς που στήριζαν ένα «όχι» για την προώθηση της εξόδου από την ΕΕ, αλλά για «όξυνση της ταξικής αντιπαράθεσης» και για «ευκαιρίες που θα χαθούν». Ή για «τρένα της ιστορίας που θα περνούν από δίπλα μας», όταν αυτού του είδους τα τρένα μόνο σε επανάσταση δεν οδηγούν και που αν θέλει κάποιος να κάνει την Επανάσταση, δεν αρκεί μόνο να ανέβει, αλλά και να τα κουρσέψει.

Είναι περισσότερο από σαφές ότι υπάρχουν άνθρωποι στον χώρο που όχι μόνο δεν θέλουν επανάσταση, αλλά την θεωρούν και επιβλαβή. Είναι «εκτός ημερήσιας διάταξης», «εκτός εποχής», «είναι ανώριμες οι συνθήκες» και πολλά άλλα. Έχουμε πει επανειλημμένως ως Επαναστατικός Αγώνας και ως πρόσωπα, τόσο εγώ όσο και ο σύντροφος Μαζιώτης, ότι οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ιδανικές. Απουσιάζουν οι υποκειμενικές συνθήκες. Και δεν φέρει η κοινωνία την ευθύνη για αυτό. Φέρουμε όλοι ευθύνη και κάποιος ακόμα μεγαλύτερη. Και ιδίως αυτοί που τον πολιτικό τους ρόλο στις εξελίξεις τον αναζητούν στα πολιτικά σχέδια άλλων, λόγω της ανυπαρξίας δικού τους σχεδίου. Οι άλλοι μπορεί να είναι ο Σύριζα, ή κάποιες συνιστώσες του ή άλλες οργανωμένες αριστερές τάσεις. Με αποτέλεσμα να μετατρέπονται και οι ίδιοι σε συνιστώσα του κυρίαρχου παιχνιδιού.

Προφανώς και τα «επιφανή» μυαλά στον Σύριζα δεν είχαν αντιληφθεί ότι στον βαθμό που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη η χώρα και κάθε της κρατική, κοινωνική και οικονομική λειτουργία, με τις συνθήκες, τις συμβάσεις και τα μνημόνια, κάθε μονομερής πράξη θα αντιμετωπιστεί από την ευρωπαϊκή οικονομική και πολιτική ελίτ ως πράξη πολέμου. Και σίγουρα δεν υπάρχει κανένας ούτε στον Σύριζα, αλλά ούτε και σε οποιονδήποτε άλλο σχήμα της αριστεράς που να θέλει πόλεμο με το σύστημα. Προφανώς και είχαν την ψευδαίσθηση ότι μπορούν να κάνουν ανώδυνες πολιτικές αλλαγές, ακόμα και στο νόμισμα της χώρας. Όμως αυτές οι αλλαγές συνιστούν πράξεις ρήξης, σύγκρουσης και πολέμου. Ο Επαναστατικός Αγώνας τα έχει πει όλα αυτά σε ανύποπτο χρόνο.

Είναι διατεθειμένοι οι αριστεροί οποιασδήποτε τάσης να προχωρήσουν σε μια διαδικασία συνεχών ρήξεων, έτσι όπως απαιτεί κάθε σχέδιο αλλαγής πολιτικής πλεύσης, κόντρα με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο της ΕΕ; Είναι στην ΛΑΕ και οπουδήποτε αλλού στην οργανωμένη αριστερά, καθεστωτική ή «αντικαθεστωτική», να κάνουν πόλεμο με την οικονομική και πολιτική υπερεθνική ελίτ; Είναι ικανοί να εισβάλουν στην Τράπεζα της Ελλάδας και να πάρουν τα αποθέματα σε χρυσό, κηρύσσοντας έτσι πόλεμο με την ντόπια και ξένη πολιτική ελίτ; Και αν υποθέσουμε ότι την κάνουν τελικά, ορμώμενοι από την έλλειψη αντίληψης της πραγματικότητας που θα τους υπαγόρευε ότι «είναι δικαίωμά τους» και ότι δεν θα έχουν αντίποινα, πώς θα αντιμετώπιζαν τις επόμενες αναγκαιότητες για περαιτέρω ρήξεις και συγκρούσεις με την υπερεθνική οικονομική και πολιτική ελίτ; Πώς θα αντιμετώπιζαν το οικονομικό εμπάργκο από τις αγορές, την καθολική απομόνωση, την απουσία στήριξης από άλλα κράτη; Πώς θα αντιμετώπιζαν τον πόλεμο από την ντόπια ελίτ; Πώς θα ανοικοδομούσαν σε «νέες βάσεις» τον εγχώριο καπιταλισμό, αφού αυτό είναι το δικό τους ζητούμενο και όχι οι ανατροπές και οι συγκρούσεις;

Ο Σύριζα δεν είχε ποτέ ούτε κατά διάνοια στην ατζέντα του την κρατικοποίηση παραγωγικών δομών και επιχειρήσεων, πέρα από τις τράπεζες. Όσον αφορά τους «δραχμιστές» και την

αναπόφευκτη προοπτική των κρατικοποιήσεων, όχι γιατί έχουν κάποιο πολιτικό πρόβλημα με το κεφάλαιο, μεγάλο ή μικρό, αλλά γιατί αυτό -ντόπιο και αλλοδαπό- θα έχει εγκαταλείψει την χώρα, αυτή η πολιτική πώς θα στηριχτεί; Δεδομένου ότι ο μόνος τρόπος ανεύρεσης ρευστότητας θα είναι ο δανεισμός και δεδομένου ότι δανεισμός από τις κεφαλαιαγορές θα είναι αδύνατος, η προοπτική του δανεισμού μπορεί να υλοποιηθεί μόνο με εσωτερικό δανεισμό, όπως εξάλλου έχουν διαμηνύσει ήδη οι οικονομολόγοι της δραχμής στις αναλύσεις τους. Και τι μπορεί να σημαίνει εσωτερικός δανεισμός, από την στιγμή ιδίως που το μεγάλο κεφάλαιο θα έχει ήδη δραπετευσει από την χώρα; Προφανώς και αφορά τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα -συμπεριλαμβανομένης και της πρώην μεσαίας τάξης- των οποίων καταθέσεις, μισθοί και συντάξεις θα μετατραπούν σε δανεικά -και αγύριστα- προς χάριν της εθνικής παραγωγικής ανασυγκρότησης.

Η πολιτική της δραχμής συνοδεύεται από την ανάγκη υιοθέτησης μιας πολιτικής ελλειμμάτων για την στήριξη της οικονομικής ανάπτυξης. Και αυτή η ανάπτυξη θα επιτευχθεί με την νομισματική υποτίμηση, την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων και την σε σύντομο διάστημα δημιουργία πλεονασμάτων από τις εξαγωγές, με τα οποία θα αποπληρωθεί το χρέος και θα φέρει και την κοινωνική ευημερία στην χώρα. Τέλος του παραμυθιού. Όμως αυτή η πολιτική πρόταση για το ξεπέρασμα της κρίσης στην Ελλάδα, έχει πολλές προβληματικές στοχεύσεις και παραμέτρους, που μέσα από την καθεστωτική οπτική καθιστά σίγουρο ότι θα ναυαγήσει. Και δεν θα ναυαγήσει λόγω κάποιας συνωμοσίας των ξένων πολιτικών και οικονομικών κέντρων που θέλουν να κρατήσουν την Ελλάδα σε συνθήκες αποικίας χρέους. Θα ναυαγήσει λόγω των αντιφάσεων που η ίδια η πολιτική αυτή φέρει και λόγω του περιβάλλοντος της κρίσης στο οποίο θα εφαρμοστεί. Μιας κρίσης που δεν είναι ούτε μόνο ελληνική ούτε μόνο ευρωπαϊκή. Είναι κρίση παγκόσμια.

Η πολιτική της ανάπτυξης μέσω των ελλειμμάτων που σε συνδυασμό με την απουσία πηγών δανεισμού, θα επέτρεπε στην κυβέρνηση να στηρίξει την παραγωγή φουσκώνοντας ακόμα περισσότερο το χρέος, καθίσταται εντελώς ανεφάρμοστη και ανεδαφική. Αλλά ακόμη και αν υπήρχε προοπτική με πρακτικούς όρους να πετύχει μια τέτοια πολιτική, αυτή θα δημιουργούσε νέα βουνά χρεών τα οποία θα έπεφταν φυσικά στις πλάτες των οικονομικά αδύναμων, ενώ η προοπτική της ανταγωνιστικής οικονομίας που θα βασίζεται στις εξαγωγές, σκοντάφτει στην διεθνή κρίση και στην δεδομένη αδυναμία απορρόφησης του «ανταγωνιστικού» ελληνικού παραγόμενου προϊόντος.

Τι θα έκαναν με το τραπεζικό σύστημα που θα κατέρρεε συμπαρασύροντας όλες τις οικονομικές δραστηριότητες στην χώρα; Πώς και με ποιους όρους θα έθεταν ξανά σε λειτουργία την καθεστωτική οικονομία; Πώς θα αναδιαμόρφωναν την εγχώρια παραγωγή, όταν αυτή εξαρτάται εξολοκλήρου από εισαγωγές και πώς θα αντιδρούσαν απέναντι στις πολυεθνικές που έχουν κυριεύσει την οικονομική παραγωγή και οι οποίες θα εκμεταλλεύονται το εγχώριο εργατικό δυναμικό, που η αξία του θα έχει πέσει κάτω και από αυτό της Βουλγαρίας, παράγοντας προϊόντα προς εξαγωγή τη στιγμή που στην Ελλάδα κόσμος θα πεθαίνει από την πείνα; Πιστεύουν αφελώς ότι η επιστροφή στην δραχμή σημαίνει αυτόματα και μείωση του χρέους. Μόνο που παραβλέπουν πως με βάση το πρώτο μνημόνιο το χρέος είναι αδύνατο όχι μόνο να διαγραφεί, αλλά και να κουρευτεί μονομερώς με την πρωτοβουλία ελληνικής κυβέρνησης.

Η δε επιτροπή λογιστικού ελέγχου για το χρέος που πρωτοστατούσε η Κωνσταντοπούλου, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια πολιτική φούσκα, ένα θέατρο εσωτερικής κατανάλωσης. Πέρα από το γεγονός ότι όλο το χρέος θα έπρεπε να ορίζεται ως απεχθές, αφού αυτό δημιουργήθηκε στο σύνολό του για την ενίσχυση της ντόπιας και ξένης οικονομικής ελίτ της οποίας τα συμφέροντα ήταν πάντα σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της αδύναμης κοινωνικής βάσης στην Ελλάδα, η παραμικρή απόπειρα να διαγραφεί μονομερώς μέρος του χρέους, θα είναι μια ακόμη πράξη πολέμου απέναντι στους δανειστές. Το να αθετεί μια κυβέρνηση μονομερώς τις υποχρεώσεις της στους δανειστές της, έχει αντίποινα, όπως έγινε με την Αργεντινή, η οποία σύρθηκε στα διεθνή δικαστήρια και στο τέλος υποχρεώθηκε να πληρώσει στο ακέραιο αυτά που αρχικά είχε αρνηθεί. Και η Αργεντινή δεν είχε μνημόνια υπογράψει. Θα προχωρούσε ποτέ ο Σύριζα -ακόμα και αν επί ημερών του πεταγόταν η Ελλάδα εκτός ευρωζώνης- στο σκίσιμο των μνημονίων και των συμβάσεων με τους δανειστές και θα κήρυττε στάση πληρωμών; Ή μήπως πιστεύει κανείς ότι θα το κάνει αυτό κάποιο πολιτικό μόρφωμα της αριστεράς όπως η ΛΑΕ; Πρόκειται για ανέκδοτα.

Ο Σύριζα δεν υπήρξε ποτέ κόμμα ριζοσπαστικό και πολύ περισσότερο δεν υπήρξε κόμμα ανατρεπτικό. Είναι βαθιά συντηρητικό -ακόμα και στις πλέον φαινομενικά ακραίες θέσεις του- και η ύπαρξή του βασίζεται στην πεποίθηση ότι είναι δυνατό να διαχειριστεί τις ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις με μόνη προοπτική την αποτελεσματικότερη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος. Όπως έλεγαν και οι ακολουθητές του Κένυς, που δήλωνε ειλικρινώς ότι δεν θέλει να αλλάξει τον κόσμο, αλλά να τον βελτιώσει, αποστολή των κεϋνσιανιστών είναι «να σώσουν το σύστημα από τον εαυτό του». Ε, λοιπόν, το σύστημα δεν θέλει την βοήθειά τους. Και γι' αυτό το μοντέλο που στην ουσία έχει χρεοκοπήσει από την δεκαετία του '70, αντιμετωπίζεται ως πολεμικό από τις ελίτ και από το σύνολο του παγκοσμιοποιημένου καθεστώτος. Η παραμικρή αλλαγή θεωρείται ως κίνηση ρήξης και αντιμετωπίζεται με τις ανάλογες κυρώσεις και επιθέσεις. Για να εφαρμοστεί σήμερα ο κεϋνσιανισμός, προϋποθέτει πόλεμο σε πολλά μέτωπα. Και όχι μόνο δεν υπάρχει το πολιτικό υποκείμενο να τον διεξάγει (εξάλλου που ακούστηκε πόλεμος για λίγες βελτιώσεις του υπάρχοντος καθεστώτος;), αλλά είναι εντελώς απευκταία προοπτική για την κοινωνία ολόκληρη να πρέπει να θυσιάσει σε τέτοιο βαθμό, για να αλλάξουν μόνο λίγα μικρά πραγματάκια στο υπάρχον καθεστώς. Και αυτό γιατί όπως πιστεύουν οι αριστεροί, «το σύστημα θα έχει και καλύτερες προοπτικές επιβίωσης».

Πόλα Ρούπα

μέλος του Επαναστατικού Αγώνα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Αυτό που πέθανε μέσα στο διάστημα που προηγήθηκε και με την συμφωνία του Σύριζα με την ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ, είναι ο ρεφορμισμός. Και το λέω αυτό γιατί έγινε σαφές πλέον πως αριστερές βελτιώσεις στο σύστημα δεν περνούν. Και αν είναι να κάνουμε πόλεμο με το σύστημα, ας τον κάνουμε σωστά, διεξοδικά λειτουργικά για την κοινωνική βάση, με καθαρό ταξικό πρόσημο. Όχι επενδύοντας στη μια ή στην άλλη τυχοδιωκτική αριστερή πολιτική, με την αυταπάτη των «ρεαλιστικών βημάτων προς την όξυνση των ταξικών αντιπαραθέσεων στο εσωτερικό του συστήματος». Αν είναι να κάνουμε πόλεμο, ας κάνουμε την Επανάσταση. Και ας αποσαφηνίσουμε στην κοινωνία τις προθέσεις μας.

Μόνο που για κάποιους στον χώρο η Επανάσταση είναι ένα ζήτημα του απώτερου μέλλοντος, μια κοινωνιολογική προσέγγιση, μια φενάκη τόσο για το παρόν όσο και για το μέλλον. Καθώς όπως έχει ειπωθεί από κάποιον δημοσίως «το όραμα της καθολικής ελευθερίας ελάχιστη γείωση έχει με τις ανοιχτές ρωγμές του πραγματικού», όπου οι ανοιχτές ρωγμές φέρονται σαν αποτέλεσμα «των ταξικών μερίδων της μυστικοποιημένης κοινωνικής σχέσεις του κεφαλαίου». Για ποιες ρωγμές ποιανών ταξικών μερίδων αναφέρεται, λαμβάνοντας υπόψιν την ιστορία όπως γράφεται το τελευταίο διάστημα, είναι θέμα προς διερεύνηση. Και αν ρωτηθεί ποιο είναι το αναθεματισμένο σχέδιο αφού η Επανάσταση ελάχιστη γείωση έχει με αυτές τις ρωγμές, αφού ψάχνουμε να βρούμε και τις «ρωγμές» και τις «μερίδες», η απάντηση θα είναι να βολευτούμε προς το παρόν στα πιο «γειωμένα» σχέδια άλλων. Η αντίσταση και ο αγώνας για πολλούς έχουν πάρει την μορφή «μιας πολιτικής του εφικτού», όπως συμβαίνει σε όλες τις κυρίαρχες πολιτικές τάσεις.

Με βάση όμως τα παραπάνω πρακτικά ζητήματα που δεν έθεσα εγώ, αλλά θέτει η ίδια η πραγματικότητα στα όποια σχέδια περί δραχμής, τίθενται κάποια ερωτήματα: Είναι ή δεν είναι εντελώς εξωπραγματικό να πιστεύει κάποιος ότι μπορεί να προχωρήσει σε οποιαδήποτε αλλαγή του οικονομικού στάτους στην χώρα χωρίς να χρειαστεί να κάνει επανάσταση; Και δεν θα είμαστε καθόλου σοβαροί, αν δεχτούμε να ακολουθήσουμε τα όποια «σχέδια Β» των πάσης αριστερής ή κομμουνιστικής προέλευσης «δραχμιστών», να κάνουμε πόλεμο για την δραχμή (επαναλαμβάνω πως κανένας αριστερός σχηματισμός δεν προσβλέπει σε πόλεμο με την οικονομική και πολιτική ελίτ) και να μην κάνουμε Επανάσταση.

Μπροστά στο δίλημμα δραχμή ή Επανάσταση, σίγουρα το πιο ελπιδοφόρο και το πιο ρεαλιστικό πλέον -και αυτό τίθεται με πρακτικούς όρους- είναι η Επανάσταση. Γιατί μόνο αποφασισμένοι επαναστάτες μπορούν να απαντήσουν στα παραπάνω διλήμματα. Μόνο επαναστάτες μπορούν να κάνουν πράξη όλες τις ρήξεις και να τις υπερασπιστούν. Και αυτό όχι για την ανοικοδόμηση κανενός καθεστώτος, αλλά για την κατάργηση του συστήματος σε κάθε του εκδοχή. Είτε αριστερό είτε δεξιό.

Μπροστά σε αυτά τα ζητήματα, όσοι οργανωμένοι πολιτικά προπαγάνδισαν το «όχι», στάθηκαν με εχθρικό τρόπο απέναντι στην αποχή και σε όσους την προωθούσαν, τι απαντάνε; Προφανώς μια κοινή συνισταμένη των «όχι» στον χώρο ήταν η αναγκαιότητα να γίνουν «μικρά βήματα προς την απεξάρτηση κατ' αρχήν από την ΕΕ και τους δανειστές». Η

μη συμφωνία με τους δανειστές και η αλλαγή νομίσματος θα ήταν ένα τέτοιο βήμα, μιας και η όποια επανάσταση μετατίθεται στις ελληνικές καλένδες. Και εξάλλου σύμφωνα με δημόσια τοποθέτηση υπέρ του «όχι», «η επανάσταση όχι μόνο δεν είναι εφικτή, αλλά και επιζήμια, αφού θα προκαλούσε πολλές πιέσεις». Η τελευταία θέση για την αποφυγή πιέσεων από τα κέντρα εξουσίας προς τους προλετάριους, μόνο μέσα στο υπάρχον νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και υπό την απόλυτη ηγεμονία των δανειστών και της ΕΕ ικανοποιείται. Σε όποια άλλη περίπτωση, μιλάμε για συγκρούσεις και πολέμους.

Αυτού του είδους τα «όχι» είναι όχι μόνο λάθος, αλλά και αντεπαναστατικά, αφού προϊδεάζουν για την θέση πολλών «συντρόφων» στην περίπτωση της ρήξης με τους δανειστές και στην επιστροφή στην δραχμή. Θέση που δεν έχει άλλη διέξοδο από την υποστήριξη στην κυβέρνηση αν το grexit γινόταν πραγματικότητα. Και αυτή η κατάληξη θα ερχόταν είτε λόγω συνειδητής επιλογής είτε λόγω άγνοιας και σύγχυσης. Και τι θα έκαναν οι συγκεκριμένοι απέναντι στις κοινωνικές εκρήξεις που θα ακολουθούσαν; Στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή που ετοιμάζαν το εγχειρίδιο του grexit -«με πόνο ψυχής» όπως έλεγαν-, δήλωναν πως αν εφαρμοστεί αυτό στην Ελλάδα, θα ακούμε τις ερπύστριες των τανκς στους δρόμους. Γιατί, αν κατάλαβαν καλά οι υποστηρικτές του grexit με κάθε όρο και τρόπο, αυτό που θα επακολουθούσε θα ήταν η πολιτική και οικονομική κατάρρευση του καθεστώτος και η απόπειρα αποφυγής μιας γενικευμένης κοινωνικής έκρηξης με την στρατιωτική βία. Θα στήριζαν το καθεστώς του Σύριζα να μην καταρρεύσει; Και θα στρέφονταν ενάντια στους εξεγερμένους για αυτό; Θα γίνονταν ουραγοί πραξικοπημάτων και ωμής καταστολής στους δρόμους; Όσοι νομίζουν ότι είμαι υπερβολική με τις επιπτώσεις ενός grexit χωρίς επανάσταση, δεν έχουν αντιληφθεί τι υπερασπίζονται. Γιατί αν έχουμε μια πιθανότητα να ξεκαθαρίσουμε το πολιτικό τοπίο στο εσωτερικό του χώρου, αυτή δεν υπάρχει σε μια αντιπαράθεση που περιορίζεται σε όσα τώρα συμβαίνουν, αλλά στις στρατηγικές του καθεστώτος στην περίπτωση που οι «εταίροι» δεν έδιναν την τελευταία ευκαιρία στον Τσίπρα και πετούσαν την Ελλάδα με τις κλωτσιές εκτός ευρώ και ΕΕ θέτοντας την χώρα σε καραντίνα.

Τα «όχι» που είδαν στον Σύριζα μια προοπτική όξυνσης της ταξικής σύγκρουσης προς όφελος των προλετάριων, στα «όχι» που είδαν ως ευκαιρία την δημιουργία μιας κυβέρνησης που θα έφερνε την «εθνική αξιοπρέπεια και την ανεξάρτηση από κηδεμονίες», στα «όχι» που είδαν τον αποχωρισμό από το ευρώ και την ΕΕ ως «βηματάκι» που θα διεκπεραιώσει για λογαριασμό των προλετάριων και ενός ανατρεπτικού κινήματος ο Σύριζα, στα «όχι» που θέλουν να διαδεχτούν τον Σύριζα που χρεοκόπησε πολιτικά, δηλώνω κατηγορηματικά ότι είμαι αντίθετη.

Η μόνη στρατηγική που θα μπορούσε να σταθεί αυτή την περίοδο, θα ήταν η εξής: Θέλουμε την ρήξη δεδομένου ότι αυτή δεν μπορεί να την διαχειριστεί ο Σύριζα και ούτε οποιαδήποτε άλλη κυβερνητική συμμαχία, συνυπολογίζοντας τα προβλήματα που θα του επέφεραν και οι επαναστάτες. Και αυτό γιατί απλά και κυνικά, θα ήταν προς το συμφέρον ενός επαναστατικού κινήματος να βρίσκονται στην εξουσία άνθρωποι ανίκανοι να διαχειριστούν τις ενδοσυστημικές σχέσεις με την προοπτική ότι από λάθος χειρισμούς μπορούν να φτάσουν σε αδιέξοδα και σε ρήξη. Μπορούν ακόμα και από ατύχημα -ακόμα και ένας πόλεμος μπορεί να γίνει λόγω «ατυχήματος»- να επιφέρουν συνθήκες κατάρρευσης του καθεστώτος. Το εγχώριο οικονομικό και πολιτικό καθεστώς θα ήταν σε συνθήκες κατάρρευσης. Ένα πρόσκαιρο πολιτικό κενό θα ανοιγόταν και η πρόκληση για την Επανάσταση θα ήταν μπροστά μας. Άμεσα, γρήγορα και βίαια. Με την Επανάσταση στο εδώ και τώρα. Χωρίς να

αφήνουμε καθόλου χώρο για την ανοικοδόμηση του εγχώριου καπιταλισμού σε νέες «απαλλαγμένες από ξένες κηδεμονίες» βάσεις, έχοντας έτοιμη την ανάλυσή μας ενάντια σε αυτήν την προοπτική η οποία δεν θα βασίζεται μόνο στην ταξική ηθική του ζητήματος, αλλά θα έχει επεξεργαστεί και καταθέσει την ματαιότητα της υλικής εφαρμογής ενός τέτοιου εθνικού σχεδίου. Και αυτό θα ήταν πρώτα απ' όλα χρέος μας απέναντι σε μια κοινωνική βάση που θα περνούσε στην πιο μεγάλη εξαθλίωση που μπορεί κάποιος να φανταστεί. Γιατί αν δεν καταλάμβαναν οι επαναστάτες αυτό το πολιτικό κενό, θα δημιουργούνταν συνθήκες τέτοιες κοινωνικές και πολιτικές με την «σιδερένια πυγμή» που θα απαιτούσε η ανασυγκρότηση από τις στάχτες του κατεστραμμένου οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος, που μόνο ως «βήματα προς την ταξική χειραφέτηση των προλετάρων» δεν θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις. Αυτή, μπορώ να πω, πως θα ήταν η ιστορική μας ευκαιρία. Από αυτές που σου προσφέρει η ιστορία πολύ σπάνια.

Προφανώς και δεν υπάρχει ένα ευρύ επαναστατικό κίνημα για να πραγματοποιήσει άμεσα μια Επανάσταση. Και για αυτό φέρει ο χώρος την αποκλειστική ευθύνη. Και κάποιοι μέσα στον χώρο ακόμη μεγαλύτερη, αφού φρόντισαν μέσα από νεοκομμουνιστικά σχήματα να θέσουν τόσο βαθιές διαχωριστικές γραμμές που δεν έχουν προηγούμενο και που συνειδητά και κατά πολιτική επιλογή, τις έφτασαν στο σημείο της ρήξης ενός κομματιού του χώρου με την αναρχία, την οποία ρήξη θεωρούν κάποιοι και ως πολιτική επιτυχία.

Παρόλες τις πολιτικές μας ανεπάρκειες όμως, με τίποτα δεν θα δικαιολογούσε την συμπόρευση, ακόμα και την ανοχή, προς μια καθεστωτική ανασυγκρότηση σε διαφορετικές βάσεις. Αν μη τι άλλο θα είμασταν υποχρεωμένοι και σε αυτή την περίπτωση να επιχειρούμε την παρεμπόδιση της καθεστωτικής παλινόρθωσης. Και κυρίως, λόγω και της ανικανότητας να εδραιωθεί το καθεστώς σε άλλες βάσεις, θα είμασταν υποχρεωμένοι να δράσουμε ακόμα πιο αποφασιστικά για να αναδείξουμε ότι η κοινωνική Επανάσταση είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά αναγκαία.

Είχαμε όλο τον καιρό -ως Επαναστατικός Αγώνας, αλλά και ατομικά με την υπογραφή μας και με την φυσική μας παρουσία σε διαδικασίες προωθήσαμε ακούραστα και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε τόσο εγώ όσο και ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης- να δημιουργήσουμε ένα επαναστατικό κίνημα, που θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο του επαναστατικού καταλύτη αξιοποιώντας με το μέγιστο δυνατό βαθμό τις πολιτικές εξελίξεις. Που θα έθετε ένα συνεκτικό επαναστατικό σχέδιο στην ίδια την κοινωνική βάση, αναλύοντας, εξηγώντας πως κάθε πιθανή συστημική εκδοχή για το ξεπέρασμα της κρίσης δεν είναι σε καμία περίπτωση προς το συμφέρον των προλετάρων, των φτωχών, των οικονομικά αδύναμων αυτής της κοινωνίας. Που θα έθετε με όσο το δυνατό μεγαλύτερη σαφήνεια προς συζήτηση στην κοινωνία ένα επαναστατικό σχέδιο κοινωνικού μετασχηματισμού, το σχέδιο της επαναστατικής κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης. Και αντί αυτού κάποιοι, είτε λόγω πολιτικής ανεπάρκειας είτε λόγω διαμορφωμένης συνείδησης, όχι μόνο δεν μπήκαν σε μια τέτοια πολιτική διαδικασία, αλλά έφτασαν σε σημείο να λαιμορούν πλέον και ανοιχτά την αναρχία, που σε πραγματικούς πολιτικούς όρους σημαίνει την ίδια την πολιτική προώθηση μιας οριζόντιας κοινωνικής οργάνωσης, μιας επαναστατικής κοινωνικής οργάνωσης, χωρίς κράτος και αφεντικά, χωρίς ιεραρχία, μιας κοινωνία ισότητας και ελευθερίας. Και πού βρήκαν αυτοί πολιτικό καταφύγιο λόγω της ανεπάρκειάς τους; Ποιοι είναι οι στόχοι και η στρατηγική τους; Αυτήν την στρατηγική την είδαμε να αποκαλύπτεται με αφορμή το δημοψήφισμα. Και όσον αφορά τους απώτερους στόχους -«μετά από πολλά βήματα» που θα ακολουθούν τους πάσης φύσεως

αριστερούς τυχοδιώκτες- αυτοί ποιοι είναι; Η αναζήτηση μιας ευκαιρίας για την επιβολή μιας αριστερής δικτατορίας; Πρώτα απ' όλα είναι εχθρική προς κάθε επαναστατική προοπτική αυτή η στόχευση, δεύτερον -και ευτυχώς- δεν υπάρχουν ικανοί πολιτικοί σχηματισμοί να την πραγματώσουν και τρίτον και σημαντικότερο θα είναι άλλο ένα αποτυχημένο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό πείραμα. Και οι λόγοι που θα αποτύχει, αφορούν μια μεγάλη συζήτηση, που απαιτεί κατ' αρχήν μια πολιτική και οικονομική ανάλυση που θα ξεφεύγει από τις ιδεοληπτικές αγκυλώσεις και τα εργαλεία ανάλυσης προηγούμενων αιώνων και θα μπορεί να «δει» τις πραγματικές σύγχρονες αλλαγές στο σύστημα.

Όλα αυτά τα ζητήματα είναι υποχρεωτικό να ανοίξουν και να συζητηθούν, γιατί πιστεύω πως ήρθε η ώρα μιας σαφούς πολιτικής καταγραφής των πολιτικών στόχων και στρατηγικών του καθένα. Και είναι επιτακτικό αυτό να γίνει άμεσα, γιατί η προοπτική του grexit είναι ακόμα ενεργή και ίσως να ακολουθήσουν μεγάλα κοινωνικά και πολιτικά γεγονότα στα οποία θα οφείλουμε να παρέμβουμε. Και σε αυτά τα γεγονότα πολλοί καλούνται ή να παρέμβουν ως φορείς ενός επαναστατικού προγράμματος ή να παρέμβουν ως ουραγοί αλλότριων πολιτικών σχεδιασμών και στόχων, μπλοκάροντας την ίδια την επαναστατική προοπτική.

Για να φτιάξουμε ένα επαναστατικό κίνημα, το οποίο είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη για την ίδια την Επανάσταση, οφείλουμε να χαράξουμε βαθιές διαχωριστικές γραμμές με κάθε τάση της πολιτικής ελίτ, με κάθε επίδοξο εξουσιαστή -όσο «επαναστατικό» προφίλ και αν επιδεικνύει-, αφού βαθιά μέσα μας όλοι γνωρίζουμε ότι η ίδια η εξουσία είναι πηγή αλλοτρίωσης, ότι όλοι αυτοί οι «αντιμνημονιακοί» αν τους πετάξουν ένα ψωροκόμματο εξουσίας, θα αρχίσουν τις υποχωρήσεις στις θέσεις τους, για να υποταχτούν ολοκληρωτικά όταν η υπερεθνική οικονομική και πολιτική ελίτ χρησιμοποιήσει τα όπλα της εναντίον τους. Και αν τυχόν κάποιοι επιμείνουν, θα τους πετάξει η ίδια η ιστορία στο καλάθι των αχρήστων. Γιατί, όπως δεν έχω κουραστεί να επαναλαμβάνω, τα σχέδιά τους είναι ανεφάρμοστα, μάταια και αποτελούν αιτία φθοράς της κοινωνίας η οποία έχει ήδη φθαρεί αρκετά από την χρόνια τριβή της με την κρίση και τα μνημόνια. Αντί λοιπόν να στηρίζουμε τον έναν και τον άλλον πολιτικό τυχοδιώκτη, καλό για εμάς, για την κοινωνία και για την Επανάσταση είναι να φτιάξουμε το δικό μας ενωμένο επαναστατικό μέτωπο, κόντρα σε κάθε εξουσία, ακόμα και ακροαριστερή. Να φτιάξουμε το δικό μας επαναστατικό σχέδιο που θα είναι αυτό που θα προωθούμε στην κοινωνία, χωρίς να φοβόμαστε να συγκρουστούμε πολιτικά με κανέναν. Χωρίς την ενοχή του χαμένου, του ηττημένου, που ψάχνει να βρει στέγη σε αλλότρια με την Επανάσταση πολιτικά καταλύματα. Οι επαναστάτες ή θα συγκρουστούν με κάθε μορφή πολιτικής εξουσίας ή θα εξαφανιστούν.

Και όσον αφορά τον απώτερο στόχο της καθεστωτικής ανατροπής, μια «έφοδος στα χειμερινά ανάκτορα» -αν μπορέσει αυτή να γίνει- δεν θα γίνει για να καταληφθεί η εξουσία, αλλά για να την καταστρέψουμε. Και δηλώνω προσωπικά πως αυτή είναι η βαθιά επαναστατική μου πεποίθηση και αυτή θα υπηρετήσω με κάθε κόστος και μέχρι το τέλος.

Η σημασία της απουσίας ενός επαναστατικού κινήματος φάνηκε κυρίως σε δυο ιστορικές στιγμές. Η πρώτη, που ήταν και ευκαιρία τόσο για παρεμβάσεις αποσταθεροποίησης του καθεστώτος όσο και για την θεμελίωση ενός ευρύτερου κοινωνικά επαναστατικού κινήματος, ήταν με την επιβολή του πρώτου μνημονίου. Τότε το σύστημα δεν είχε συνέλθει από την χρηματοπιστωτική κατάρρευση στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, δεν είχε αναπτύξει ακόμα τις άμυνές του απέναντι στις επερχόμενες απειλές όπως η κρίση χρέους στο εσωτερικό της ΕΕ και

ήταν ιδιαίτερα ευάλωτο σε πολιτικούς και κοινωνικούς κραδασμούς. Σε εκείνη την χρονική στιγμή ένα επαναστατικό κίνημα θα μπορούσε να καθορίσει τις εξελίξεις στην Ελλάδα.

Εκείνη την περίοδο τα διλήμματα και τα ζητήματα για τον χώρο ήταν πιο καθαρά. Απέναντί μας είχαμε ένα ΠΑΣΟΚ που σε σύμπνοια με την ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ υπέγραφε το πρώτο μνημόνιο. Υπήρχε ένας αντίπαλος με καθαρά νεοφιλελεύθερα χαρακτηριστικά. Και μεγάλο μέρος της κοινωνικής βάσης αναζητούσε απαντήσεις στα ερωτήματα που έθετε η κρίση και διεξόδους αγώνα ενάντια στις κυρίαρχες πολιτικές. Η αδυναμία αξιοποίησης όλης αυτής της περιόδου με μια κρίση να βαθαίνει και ένα πολύ μεγάλο μέρος της κοινωνίας σε απόγνωση, έφερε τον χώρο στην θέση να παρακολουθεί τις εξελίξεις χωρίς να μπορεί ουσιαστικά να παρέμβει και να τις καθορίσει.

Βέβαια, οφείλουμε να λάβουμε υπόψιν μας ότι η συντριπτική πλειοψηφία του χώρου εκείνη την πρώτη περίοδο δεν είχε καν συλλάβει τις αλλαγές που έφερνε η κρίση και πολύ περισσότερο αυτές που θα επακολουθούσαν. Κάποιοι είναι γνωστό ότι δεν θεωρούσαν την κρίση πραγματική, αλλά πίστευαν ότι είναι προσωρινή. Ότι είναι ένα είδος σχεδίου της κυριαρχίας για να επιτείνουν την νεοφιλελεύθερη επίθεση, αγνοώντας ή μη κατανοώντας ότι αφορούσε μια συνθήκη ποιοτικά διαφορετική.

Όμως, ακόμα και όταν έγινε κατανοητό το γεγονός ότι πρόκειται για μια πραγματική και βαθιά συστημική κρίση, για τους περισσότερους στάθηκε αδύνατο να υπερβούν την πεπατημένη όσον αφορά την πολιτική τους δράση και προτίμησαν να μείνουν σε δραστηριότητες που ασκούσαν και προ κρίσης. Και όσο και αν διευρύνθηκε το φάσμα των συντρόφων που πρότασαν την κοινωνική Επανάσταση -γι' αυτό το αποτέλεσμα ο Επαναστατικός Αγώνας πάλεψε πολύ τόσο το διάστημα πριν την κρίση όσο και κατά την διάρκειά της-, έμεινε στην συνθηματολογία. Δηλαδή, δεν γίνεται η απαιτούμενη προσπάθεια να αναλυθεί ο τρόπος, ή η στρατηγική για να φτάσουμε σε αυτήν και δεν κατατίθεται ένας λόγος σχετικά με το είδος της Επανάστασης που θέλουμε και πώς με πρακτικούς όρους μπορεί να επιχειρηθεί ένας επαναστατικός κοινωνικός μετασχηματισμός. Όπως επίσης, δεν αρκούν οι αναρχικές αξιακές αναφορές στην προοπτική δημιουργίας ενός επαναστατικού κινήματος και κανένα καταστατικό αρχών δεν αρκεί για την σύνδεση του επαναστατικού προτάγματος με τα ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας που πλήττονται από την πρωτοφανή επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου. Απαιτείται από την ίδια την ιστορική αναγκαιότητα για την προώθηση της Επανάστασης η σύνδεση επαναστατικών αρχών και αξιών με τα πρακτικά, τα υλικά προβλήματα που κρατούν την κοινωνική βάση εγκλωβισμένη στα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά αδιέξοδα του συστήματος.

Ως Επαναστατικός Αγώνας έχουμε κάνει πολλές τοποθετήσεις τόσο ως προς την στρατηγική ενός επαναστατικού κινήματος όσο και ως προς τον τρόπο υλοποίησης μιας οικονομικής και πολιτικής επαναστατικής οργάνωσης της κοινωνίας. Όμως μια ευρύτερη συζήτηση που δεν θα εξαιρεί κανέναν αγωνιστή και αγωνίστρια δεν έχει στην ουσία ξεκινήσει, ενώ οι όποιες προσπάθειες οργάνωσης, περιορίζονται σε φόρμες συντονισμού κάποιων ήδη υπάρχουσών οργανωτικών δομών, χωρίς να γίνεται μια ευρύτερη κινηματική πολιτική επεξεργασία μιας επαναστατικής στρατηγικής για όλους, ομάδες και άτομα. Και στον βαθμό που αυτές οι απόπειρες σύνδεσης πολιτικών σχημάτων περιορίζονται στην διεύρυνση των ήδη υπάρχουσών πολιτικών θέσεων και δραστηριοτήτων, οι οποίες εξάλλου έχει ιστορικά αποδειχτεί -το έχει κάνει αυτό η ίδια η κρίση του συστήματος με τις αυξημένες απαιτήσεις που

έχει γεννήσει- ότι είναι ελλιπείς και αναποτελεσματικές όσον αφορά την σημερινή περίοδο, είναι λογικό αντί να συσπειρώνουν ευρύτερα τμήματα του χώρου, να βαθιάινουν τις διασπάσεις και τους κατακερματισμούς, δίνοντάς τους έναν πιο οριστικό και μόνιμο χαρακτήρα. Το πρόβλημά μας εξάλλου δεν θα λυθεί οργανώνοντας το ήδη υπάρχον «κίνημα», αλλά βοηθώντας στην επαναστατική μετεξέλιξη του και οργανώνοντάς το σε βάσεις και με όρους που θα προωθούν ουσιαστικά την επαναστατική προοπτική.

Βασικές αιτίες κατά την άποψή μου που λειτούργησαν ως προσκόμματα στην δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος ήταν και είναι:

-Η απουσία αρχικά μιας συλλογικής ανάλυσης για την κρίση, τις αιτίες και τις προοπτικές της που να έχει τις βάσεις της στην αναρχική αντιεξουσιαστική θεώρηση για το σύστημα και τις λειτουργίες του, μέσω της οποίας θα μπορούσε να στηριχτεί η επιχειρηματολογία για την αναγκαιότητα μιας κοινωνικής Επανάστασης με οριζόντια κοινωνική και οικονομική δομή. Η σημασία της έλλειψης τέτοιων θέσεων και προτάσεων επαναστατικής προοπτικής για την έξοδο από την κρίση, φάνηκε κατά την πρώτη φάση της κρίσης στην Ελλάδα, όπου μεγάλα τμήματα της κοινωνίας ήταν σε εγρήγορση, αναζητούσαν πολιτικές και θεωρητικές διεξόδους για να κατανοήσουν τις αλλαγές που ζούσαν έξω και πέρα από τις καθεστωτικές αναλύσεις και προτάσεις για την έξοδο από την κρίση. Επίσης, κατά την πρώτη εκείνη περίοδο υπήρχε έντονη κοινωνική διαθεσιμότητα για δράση ενάντια στα καθεστωτικά σχέδια αντιμετώπισης της κρίσης χρέους, η οποία εκφραζόταν στην ευρεία κοινωνική συμμετοχή σε κινητοποιήσεις ενάντια στα μνημόνια και τα μέτρα των κυβερνήσεων.

Ένα τέτοιο συλλογικό θεωρητικό εργαλείο θα ήταν αναγκαίο για την δημιουργία πολιτικής βάσης ώστε να αναπτυχθεί ένα διευρυμένο κίνημα αντίστασης στα καθεστωτικά σχέδια, και για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος.

Στον αντίποδα μιας τέτοιας αναγκαιότητας, αναζητήθηκε από κάποιους η κάλυψη ενός τέτοιου θεωρητικού κενού σε κομμουνιστικές -αριστερές θέσεις και αναλύσεις, χωρίς καν να γίνει μια προσπάθεια προσαρμογής αυτών στην σύγχρονη πραγματικότητα. Ως δικαιολογία αυτής της «στροφής» ενός τμήματος του χώρου που προβλήθηκε από κάποιους και ως «πολιτική ωρίμανση» ήταν η υιοθέτηση της άποψης ότι είναι πρακτικά ανεφάρμοστη μια κοινωνική Επανάσταση που θα προωθήσει την οριζόντια επαναστατική κοινωνική οργάνωση. Την συνέχεια αυτού του σκεπτικού αφού δεν ομολογείται ρητώς, μάλλον πρέπει να την φανταστούμε. Και σε αυτό βοηθάει και η στροφή ενός τμήματος του χώρου στην αναζήτηση πολιτικών συμμαχιών σε οργανώσεις και κόμματα της αριστεράς, για τα οποία φυσικά, δεν υπάρχει καν ζήτημα επανάστασης.

Η θέση που εκφράζαμε πάντα ήταν ότι κάθε ανάλυση για την κρίση εμπεριέχει τις θέσεις για την προοπτική ξεπεράσματός της, αλλά και την στρατηγική που αυτό μπορεί να επιτευχθεί. Και επειδή για εμάς ο μόνος δρόμος για να αφήσει οριστικά πίσω της η κοινωνία αυτήν, αλλά και κάθε συστημική κρίση είναι η κοινωνική Επανάσταση, αυτή η θέση απορρέει από κάθε προσέγγιση και ανάλυση που έχουμε μέχρι τώρα καταθέσει.

-Μια επίσης σημαντική αιτία για την αδυναμία να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό κίνημα ήταν και είναι ένας λίγο ή πολύ παγιωμένος πολιτικός ρόλος για αρκετούς που δεν υπερβαίνει το επίπεδο της προ κρίσης δράση. Πριν την κρίση μπορούμε να πούμε ότι ήταν για όλους ικανοποιητική συνθήκη η δράση και οι κοινωνικές παρεμβάσεις με τρόπους γνωστούς και

οικείους. Η κρίση έφερε ανατροπές και ρήξεις πολιτικές και κοινωνικές που δεν μπορέσαμε συλλογικά να εκμεταλλευτούμε. Και ένας σημαντικός παράγοντας ήταν ο φόβος. Ο φόβος μπροστά στην καταστολή, αλλά και ο φόβος μπροστά στα αχαρτογράφητα μονοπάτια που πρόσφερε η κρίση και που αρνήθηκαν πολλοί να τα ακολουθήσουν.

Ακολουθώντας την «σιγουριά» της πεπατημένης δράσης, Επανάσταση δεν γίνεται. Τα άλματα που οφείλουμε να κάνουμε είναι όχι μόνο θεωρητικά και οργανωτικά, αλλά και πρακτικά. Με την κρίση, εδώ και πέντε χρόνια στην Ελλάδα χύνεται αίμα, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Το αίμα αυτό θα αυξηθεί ακόμα περισσότερο όσο η κρίση αντί να ξεπερνιέται, βαθαίνει περισσότερο. Και πολλοί από τον χώρο δεν δείχνουν καμία διάθεση να πάρουν επιπλέον ρίσκα τον αγώνα. Αντί για αυτό κρίνουν και κατακρίνουν αυτούς που τα παίρνουν, κυρίως όσον αφορά την επιλογή του ένοπλου αγώνα.

Θα μιλήσω χωρίς περιστροφές όσον αφορά αυτό το ζήτημα και σε κάποιους μπορεί να μην αρέσουν αυτά που θα πω. Όμως μεγάλο μέρος της κοινωνίας εν μέσω της κρίσης και της τεράστιας φθοράς -υλικής, ηθικής, αλλά και σε ζωές- που έχει επιφέρει, θα έβρισκε ελπίδα και κουράγιο αν υπήρχε ένα ένοπλο επαναστατικό κίνημα. Και το ζήτημα της στήριξης του ηθικού της κοινωνικής βάσης είναι σημαντική παράμετρος για να μπορεί αυτή να στέκεται και να αγωνίζεται. Εξάλλου η ένοπλη επαναστατική δράση είναι αυτή που προωθεί με πολύ δυναμικό τρόπο το επαναστατικό πρόταγμα, που τα μηνύματά της Επανάστασης μπορούν να φτάσουν πολύ μακριά. Και καθώς αυτά θα ενισχύονται από τις ένοπλες επιτυχίες με τις επιθέσεις εναντίον των δομών του συστήματος που ευθύνονται για την κρίση και τα δεινά της κοινωνίας, εναντίον των εξουσιαστών, αυτών που επιβάλλουν τις πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας, η ίδια η επαναστατική προοπτική θα μπορούσε να γίνει πηγή έμπνευσης για πολλούς περισσότερους ανθρώπους. Μόνο που αυτό επιβάλλει να υποθηκεύεις την ελευθερία και την ζωή σου καθημερινά και πολλοί δεν είναι διατεθειμένοι να το κάνουν. Όμως, Επανάσταση αναιμάκτη δεν υπήρξε ποτέ ιστορικά και ούτε πρόκειται να υπάρξει, και σίγουρα δεν είναι τίμιο ούτε αρμόζει στην αγωνιστική ηθική να περιμένουμε άλλους να ρισκάρουν για λογαριασμό μας. Μπαίνοντας μπροστά σε έναν αγώνα επίθεσης στο καθεστώς, δημιουργείς και τις σχέσεις εμπιστοσύνης με την κοινωνική βάση, γεγονός που κατά την άποψή μου αποτελεί σημαντική προϋπόθεση για να σε εμπιστευτεί και σε ένα γενικευμένο επαναστατικό εγχείρημα. Και όσον αφορά στο τι σε οπλίζει ώστε να ξεπερνάς τους φόβους και τις αναστολές σου, αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την πίστη στην ίδια την Επανάσταση, η οποία πιστεύεις πως είναι αναγκαίο και επιθυμητό να γίνει, με κάθε κόστος ακόμα και για τον ίδιο σου τον εαυτό.

Η δημιουργία ενός ένοπλου επαναστατικού κινήματος προσανατολισμένο στην κοινή στρατηγική της κοινωνικής Επανάστασης, της κατάργησης του κράτους και του καπιταλισμού και της δημιουργίας οριζόντιων δομών οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης, θα έπρεπε να υποστηρίζεται από όλους όσοι πρεσβεύουν την Επανάσταση, χωρίς αυτό να σημαίνει μια καθολική συμμετοχή. Εξάλλου, όπως επανειλημμένως έχουμε πει, όλες οι μορφές δράσης, όλα τα πολιτικά εργαλεία είναι επιθυμητά και αναγκαία, στον βαθμό όμως που υπηρετούν την κοινή επαναστατική κατεύθυνση. Όμως συνηθίζεται από κάποιους τιμητές του πολύμορφου αγώνα, να εξαιρούν από αυτόν την ένοπλη επαναστατική δράση, ορμώμενοι περισσότερο από μια ασαφή και ανυπόστατη πολιτική ανασφάλεια ότι ο ένοπλος αγώνας μπορεί να τους υπερκεράσει.

Επίσης, ο Επαναστατικός Αγώνας ποτέ δεν έβαλε ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα την ένοπλη δράση, όπως ισχυρίζονται κάποιοι για να δικαιολογήσουν την διαφοροποίησή τους με την επιλογή του ένοπλου αγώνα, η οποία διαφοροποίηση, ή καλύτερα αντίθεση, δεν ομολογείται ειλικρινώς με τους πραγματικούς όρους που υπάρχει. Και πιστεύω πως ο ουσιαστικός λόγος για κάποιους βρίσκεται στην ίδια την επαναστατική προοπτική, η οποία ως καταλυτικό σταθμό για το πέρασμα στην επαναστατική διαδικασία δεν μπορεί παρά να έχει μια διευρυμένη ένοπλη κοινωνική επίθεση εναντίον της κεντρικής εξουσίας για την βίαιη κατάλυση του οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος. Οποιαδήποτε άλλη διαδρομή για να φτάσουμε στην Επανάσταση δεν έχει διατυπωθεί δημοσίως. Και αυτό πιστεύω ότι συμβαίνει γιατί απλώς άλλη πρόταση δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει και σε ολόκληρη την ιστορία των επαναστάσεων.

Ως προς αυτόν τον κεντρικό πολιτικό στόχο, ο ένοπλος αγώνας και η ανάπτυξη ενός ένοπλου επαναστατικού κινήματος, υπερβαίνει τον άμεσο στόχο της διευρυμένης προπαγάνδας της κοινωνικής Επανάστασης και της υπονόμευσης της σαθρής λόγω κρίσης λειτουργίας του συστήματος και προσφέρει κάτι ακόμα περισσότερο. Λειτουργεί πρακτικά ως πολιτική πυξίδα που δείχνει την κεντρική πολιτική εξουσία, πάνω από την οποία πρέπει να περάσουμε για να υλοποιήσουμε ένα επαναστατικό σχέδιο. Γιατί ούτε επανάσταση μπορείς να κάνεις χωρίς να οργανώσεις μια ευρεία κοινωνικά ένοπλη επίθεση ενάντια στο καθεστώς με στόχο την καταστροφή δομών και μηχανισμών του ούτε καν διευρυμένο επαναστατικό κίνημα δεν μπορείς να φτιάξεις αν δεν θέτεις εξαρχής την κεντρική πολιτική και οικονομική εξουσία ως τον κυρίαρχο στόχο, ενάντια στον οποίο οφείλουμε συνεχώς να οργανώνουμε τις επιθέσεις μας, είτε αυτές αφορούν πολιτικές παρεμβάσεις είτε ένοπλες επιθέσεις.

Και να επισημάνω πως μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στην χώρα πολύ πριν η κρίση και οι πολιτικές διάσωσης του συστήματος τα ισοπεδώσει, είχαν ήδη συσσωρεύσει πολύ οργή για το πολιτικό και οικονομικό σύστημα -όπως την περίοδο της κυβέρνησης Καραμανλή με τα αμέτρητα σκάνδαλα, όπου εκφράσεις όπως «οι πολιτικοί πρέπει να κρεμαστούν στο σύνταγμα», και την περίοδο επιβολής του πρώτου μνημονίου με τις απόπειρες εισβολής στο κοινοβούλιο-, την οποία οργή μετέφεραν με ιδιαίτερη ανησυχία τα καθεστωτικά φερέφωνα των ΜΜΕ, ενώ πολιτικοί κύκλοι στους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς εξέφραζαν την ανησυχία τους για μια πιθανή επανάσταση στην Ελλάδα. Και αυτή η ανησυχία αφορούσε την πιθανότητα σύμφυσης αυτής της διάχυτης κοινωνικής οργής με ένα οργανωμένο επαναστατικό κίνημα, που θα έβαζε τους πολιτικούς και οργανωτικούς όρους για να επιχειρηθεί η ανατροπή του καθεστώτος και η Επανάσταση. Αυτοί οι φόβοι έμειναν απλές σκέψεις για την οικονομική και πολιτική ελίτ, αφού, ευτυχώς για το καθεστώς, καμία απόπειρα ανατροπής δεν επιχειρήθηκε, αφού κανένα επαναστατικό κίνημα δεν υπήρχε για να την προωθήσει.

Η απουσία ενός επαναστατικού κινήματος τα τελευταία χρόνια είναι καθοριστικής σημασίας συνθήκη τόσο για την σημερινή κοινωνική ηττοπάθεια που αποτυπώνεται στις όποιες κινητοποιήσεις γίνονται, όσο και στο γεγονός ότι μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στράφηκαν στον Σύριζα ως την έσχατη λύση για μια έστω και μικρή «ανακούφισή τους» από την λαίλαπα των μνημονίων. Και αυτό συνέβη γιατί δεν υπήρξε συγκροτημένη επαναστατική πρόταση ενάντια στο καθεστώς και την κρίση.

-Το ζήτημα της οργάνωσης ενός επαναστατικού κινήματος στην βάση της πολεμικής με την κεντρική οικονομική και πολιτική εξουσία -όποια πολιτικά χαρακτηριστικά κι αν αυτή παίρνει κατά καιρούς και χωρίς να εξαιρείται καμία αριστερή έκφασή της- είναι προϋπόθεση για την θεμελίωση ενός επαναστατικού κινήματος, για την κατάκτηση της μέγιστης δυνατής ενότητας όσων αγωνίζονται, της δημιουργίας επαναστατικών πολιτικών σχέσεων, της θεμελίωσης σχέσεων αλληλεγγύης, αλλά και για να κατακτήσουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα, την σύνδεση του κινήματος με ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας και την μέγιστη δυνατή διεύρυνσή του.

Αν κάποιος δεν αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα αυτή και θεωρούν ικανοποιητική την δράση ενάντια σε επιμέρους μορφές εξουσίας που υπάρχουν διαχυμένες στην βάση της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης, μάλλον δεν μιλάνε για τον στόχο της κοινωνικής Επανάστασης, αλλά για κάτι διαφορετικό. Ίσως για τον πολλαπλασιασμό των ήδη υπάρχουσών ομάδων και συλλογικοτήτων, την «κλωνοποίηση του εαυτού μας» με την προοπτική το σύστημα να «πνιγεί» από τις πολλές οριζόντιες αυτοοργανωμένες ομάδες πολιτικής συγγένειας. Κάτι που επίσης, δεν έχει ιστορικό προηγούμενο και ούτε μπορεί να έχει αφού δεν στηρίζεται σε αυτές τις πραγματικές υλικές προϋποθέσεις που απαιτεί ένα επαναστατικό εγχείρημα.

Για εμάς, το μόνο κεντρικό πολιτικό ζήτημα που μπαίνει πάνω από όλα τα υπόλοιπα, είναι η ίδια η κοινωνική Επανάσταση. Και το αμέσως επόμενο κεντρικό ζήτημα είναι η οργάνωση μια ευρείας κοινωνικής και ταξικής ένοπλης αντεπίθεσης στο καθεστώς για την συνολική ανατροπή του. Το πώς θα φτάσουμε στα παραπάνω, αυτό απαιτεί μια ευρύτερη πολιτική συνεργασία που θα βάλει τα θεμέλια ενός πραγματικού επαναστατικού κινήματος. Αν είναι να κατηγορήσουν κάποιος τον Επαναστατικό Αγώνα για κάτι, ας τον κατηγορήσουν για αυτά. Και ας επιχειρηματολογήσουν πάνω στις δικές τους προτάσεις για το πώς γίνεται μια Επανάσταση.

-Η επόμενη παράμετρος που καθορίζει την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος είναι η κατάθεση προτάσεων για το είδος της Επανάστασης που πρεσβεύουμε. Ένα επαναστατικό πρόγραμμα για την δημιουργία μιας οριζόντιας κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης, συνιστά την προϋπόθεση για να επικοινωνήσουμε με την κοινωνική βάση ως προς το ζητούμενο του δικού μας αγώνα. Αυτό συνιστά για εμένα κοινωνική γείωση του επαναστατικού προτάγματος και όχι η αποκοπή της Επανάστασης από τα προτάγματά μας, η προβολή διαφόρων ενδιάμεσων στόχων ως τελικό ζητούμενο, η άρνηση της πολιτικής μας ταυτότητας και η σύμφυσή μας με αλλότρια και αντεπαναστατικά πολιτικά μορφώματα της αριστεράς. Αυτό μόνο ως αποδοχή της πολιτικής ήττας της ίδιας της Επανάστασης μπορώ να το δεχτώ. Μόνο που στην ουσία, δεν είναι η Επανάσταση που δοκιμάστηκε και έχασε. Είναι ο εξοβελισμός της η αιτία της σύγχυσης, η αιτία που οι διαχωρισμοί και οι διασπάσεις βαθαίνουν. Και επειδή πάντα κατά την άποψή μου οι πολιτικές σχέσεις μεταξύ αγωνιστών θεμελιώνονται πάνω στον τελικό στόχο του αγώνα, δηλαδή την Επανάσταση - ξεκαθαρίζοντας βέβαια για το είδος της επανάστασης πρεσβεύουμε-, η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος μπορεί να χτιστεί σε στέρεες και υγιείς βάσεις αν ξεκινήσει τις συμφωνίες κατ' αρχήν από τον μακροπολιτικό στόχο, την Επανάσταση, συνεχίσει στο επόμενο που είναι η κατάδειξη της κεντρικής οικονομικής και πολιτικής εξουσίας ως πρωτεύοντα εχθρός και η κατάλυσή της ως καταληκτικός στόχος της συλλογικής πολιτικής κατεύθυνσης. Για να προχωρήσει στην πορεία στην στρατηγική και στο πώς θα καταφέρουμε

να πετύχουμε τον στόχο μας και στην συνέχεια στις δράσεις και τις οργανωτικές μορφές, μέσα από τις οποίες θα μπορεί να υλοποιηθεί αυτός ο στόχος. Και σε μια τέτοια προσπάθεια, η οποία μόνο αν είναι εμποτισμένη από την βούληση για την νίκη, από την πίστη στην ίδια την Επανάσταση μπορεί να υλοποιηθεί με επιτυχία, όλοι θα πρέπει να χωράνε.

Με δυο λόγια, δεν είναι η οργανωτική μορφή που θα πάρει ένα κίνημα η αφετηρία για την πραγματοποίησή του, αλλά οι πολιτικές συμφωνίες. Και, φυσικά, κανένας συντονισμός, διεύρυνση, ενδυνάμωση των πολιτικών σχημάτων που ήδη υπάρχουν μπορεί να υποκαταστήσει ένα επαναστατικό κίνημα. Εξάλλου, καμία ομάδα δεν μπορεί να είναι αυτοσκοπός, αλλά μόνο μέσο. Όπως έχουμε πει πολλές φορές και στο παρελθόν, το ίδιο ισχύει και για τον Επαναστατικό Αγώνα, το ίδιο ισχύει για όλους.

Ζητήματα που άπτονται του αξιακού κώδικα των αναρχικών -όπως ο αντισεξισμός, ο αντιρατσισμός κλπ- και θέτουν το ζήτημα της κάθετης διαφοροποίησής μας από κάθε είδους διαχωρισμούς, φυλετικούς, εθνικούς, κοινωνικούς, είναι δεδομένο ότι είναι αδιαχώριστα από την ίδια την φύση ενός επαναστατικού κινήματος, αλλά και την προοπτική της ίδιας της κοινωνικής Επανάστασης. Όμως δεν μπορούν να γίνουν αιχμή για έναν γενικευμένο αγώνα καθεστωτικής ανατροπής. Η πατριαρχία για παράδειγμα, είναι από τις αρχαιότερες μορφές εξουσίας και όσον τουλάχιστον αφορά τον εαυτό μου ήμουν και παραμένω ταγμένος εχθρός της, όπως και του σεξισμού σε όλες του τις εκφάνσεις. Όμως δεν μπορεί αυτή η μορφή εξουσίας, παρά το γεγονός ότι διαπερνάει κάθε διάσταση της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης, από ψηλά στην οργανωμένη εξουσία έως χαμηλά στην κοινωνική βάση, να μπει ως στρατηγικός στόχος μιας επαναστατικής προσπάθειας.

Όπως, επίσης, το ζήτημα του αντιρατσισμού, παρά το γεγονός ότι το μεταναστευτικό στις μέρες μας τείνει να γίνει ένα από τα κορυφαία ζητήματα στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, στο οποίο οφείλουμε να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία, δεν μπορεί να υποκαταστήσει το συλλογικό επαναστατικό πρόταγμα. Και κυρίως το ζήτημα αυτό που αξιοποιείται από την ευρωπαϊκή πολιτική και οικονομική ελίτ για μια ακόμη φορά ως εργαλείο για την αποκατάσταση των κερδών του κεφαλαίου μέσω της μείωσης των μισθών και που στο αμέσως επόμενο διάστημα θα αναδειχτεί με την βοήθεια της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς ως κυρίαρχο ζήτημα της ευρωπαϊκής κρίσης, δεν προσεγγίζεται με την απλή συμπαράστασή μας στους μετανάστες και την προπαγάνδισή των αξιών μας.

Σε αυτό το ζήτημα, παρά το γεγονός ότι δεν μπορεί να είναι κεντρικής στρατηγικής κατεύθυνσης για ένα επαναστατικό κίνημα, θέλω να μείνω λίγο παραπάνω, καθώς στην τωρινή περίοδο συνιστά ένα ζήτημα πολύ σοβαρό.

Είναι γνωστό ότι το γερμανικό κράτος ανέστειλε την συνθήκη του Δουβλίνου και άνοιξε τα σύνορά του για να δεχτεί πρόσφυγες από την Συρία κατόπιν αιτήματος Γερμανών επιχειρηματιών που ήθελαν ακόμα πιο φθηνά εργατικά χέρια για την διατήρηση της κερδοφορίας τους. Αυτή η κίνηση εντάσσεται στην προσπάθεια αναζήτησης λύσεων για την επαπειλούμενη κρίση στην γερμανική οικονομία που οφείλεται στην ευρύτερη ευρωπαϊκή κρίση, την αδυναμία απορρόφησης του γερμανικού παραγόμενου προϊόντος και την μείωση των γερμανικών εξαγωγών που έχει αυτό σαν συνέπεια. Η μείωση του κόστους παραγωγής μέσω της μείωσης του εργατικού κόστους είναι η λύση για την διατήρηση των γερμανικών πλεονασμάτων που μειώνονται συνεχώς τα τελευταία χρόνια. Την ίδια πολιτική ακολουθούν

και θα ακολουθήσουν και άλλες χώρες -Αγγλία και ΗΠΑ έχουν ήδη ξεκινήσει- προβάλλοντας παράλληλα και ένα «αντιρατσιστικό», «αλληλέγγυο» με τους πρόσφυγες προφίλ.

Ενώ η Ευρώπη όλη μαστίζεται από την ανεργία, ενώ οι συνθήκες διαβίωσης γίνονται παντού όλο και πιο άθλιες -είναι γνωστό ότι τα γερμανικά πλεονάσματα κατάφεραν να διατηρηθούν μέσω ενός μακροχρόνιου παγώματος των μισθών, που στα χρόνια της κρίσης μειώθηκαν-, καμία αριστερή πρόταση δεν υπάρχει που να υπερβαίνει τις καθεστωτικές. Ακόμα και το «διεθνιστικό» ΚΚΕ σε ερώτηση για την απορρόφηση των μεταναστών στην ελληνική παραγωγή, απαντάει πως «έχουμε ήδη πολλούς ανέργους», «να αποσταλούν στις χώρες προορισμού τους», ζητάει από την ΕΕ που «πολεμά» να πάρει μέτρα για το ζήτημα και απουσιάζει οποιαδήποτε ουσιαστική αναφορά για το μεταναστευτικό από τις προγραμματικές του δηλώσεις για την έξοδο από την κρίση, οι οποίες ως γνωστό μένουν στο αντεπαναστατικό, αλλά και μάταιο πρόταγμα της κρατικοποίησης του υπάρχοντος οικονομικού μοντέλου παραγωγής, της συγκεντροποίησης κεφαλαίων σε κάθε οικονομική διαδικασία, δηλαδή, του κρατικού καπιταλισμού.

Σε ένα πρόγραμμα επαναστατικού κοινωνικού μετασχηματισμού, με συγκεκριμένες προτάσεις που οφείλουμε να συγκροτήσουμε και να καταθέσουμε στην κοινωνία, κανένας προλετάριος, κανένας από την κοινωνική βάση δεν περισσεύει, ούτε ντόπιος ούτε μετανάστης, όπως συμβαίνει στα αριστερά και κομμουνιστικά κόμματα, για τα οποία και υπάρχει πρόβλημα πλεονάσματος ανθρώπινου και εργατικού δυναμικού.

Με δυο λόγια όσον αφορά το μεταναστευτικό, για το οποίο επιμένω ότι θα αποτελέσει την αφορμή για την έξαρση του ρατσισμού πανευρωπαϊκά με ό,τι αυτό συνεπάγεται, είμαστε μόνοι μας και πρέπει να το δούμε με σοβαρότητα και ενωμένοι. Η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος που θα θέτει στο παρόν πρακτικές διεξόδους αντιμετώπισης των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες, παράλληλα με την ανάπτυξη υποδομών για τους ντόπιους που μαστίζονται από την κρίση -υποδομές στέγασης, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, σίτισης κλπ- είναι αναγκαία και επιθυμητή συνθήκη, εντάσσοντάς την όμως στο ευρύτερο επαναστατικό σχέδιο για την κοινωνική Επανάσταση. Γιατί το καθημερινό μας πρόταγμα αλληλεγγύης στους μετανάστες συμβαδίζει μόνο με την προοπτική της Επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής, με οριζόντιες μορφές οικονομικής οργάνωσης, όπου η συνεισφορά όσο το δυνατό περισσότερων ανθρώπων, ντόπιων και ξένων, θα είναι επιθυμητή και αναγκαία. Και στον βαθμό που η συμμετοχή σε ένα τέτοιο εγχείρημα δεν μπορεί να είναι εκβιαστική, η συμμετοχή όσων από τους μετανάστες επιθυμούν σε μια τέτοια κοινωνική μεταμόρφωση, είναι κάτι το οποίο μπορούμε θεωρητικά και πρακτικά να προωθήσουμε. Και όσοι επιμένουν και κατά την διάρκεια μιας προσπάθειας οικοδόμησης μιας επαναστατικής κοινωνίας στην αναζήτηση του «καπιταλιστικού θαύματος», ας το αναζητήσουν αλλού.

Σε ένα τέτοιο κρίσιμο ζήτημα, μόνο ένα επαναστατικό κίνημα μπορεί να απαντήσει και να αποτρέψει την σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό σε σχέση με την κρίση, τις αιτίες και τους υπευθύνους της, σύγχυση που θα τροφοδοτείται και θα αξιοποιείται από τους φασίστες σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Γιατί η ασφαλέστερη οδός για να αποτρέψουμε την ενδυνάμωση του φασισμού και την διάχυση ρατσιστικών αντιλήψεων και συμπεριφορών στην κοινωνική βάση, είναι ένα επαναστατικό κίνημα που με πολιτικοστρατιωτικούς όρους θα μπορεί να πολεμήσει τόσο την κεντρική πολιτική και οικονομική εξουσία, την μόνη υπεύθυνη για την κρίση, όσο και τους φασίστες, με στόχο την ιδεολογικοπολιτική αποδόμησή τους και τον

στρατιωτικό παροπλισμό τους. Και επειδή σύντομα, με το ευνοϊκό έδαφος που τους προσφέρεται από την ολοκληρωτική χρεοκοπία των αριστερών πολιτικών διαχείρισης της κρίσης, με την ραγδαία αύξηση των μεταναστών και την απουσία ενός επαναστατικού κινήματος που θα τους αφαιρεί πολιτικό έδαφος, θα τους περιθωριοποιεί κοινωνικά και πολιτικά και θα έχει την τόλμη να τους τσακίζει στην κυριολεξία και όχι στα λόγια, είναι βέβαιο ότι θα έχουμε σοβαρά προβλήματα με αυτούς, οφείλουμε να κάνουμε άμεσα και τις σχετικές υπερβάσεις σε κάθε επίπεδο. Διατηρώντας όμως το ζήτημα μέσα στα πλαίσια ενός ευρύτερου επαναστατικού σχεδιασμού, προσέχοντας να μην γίνει κύρια αιχμή της δράσης και αφήνοντας στην άκρη αναχρονιστικές συνθηματολογίες που ανήκουν σε άλλες εποχές του μακρινού παρελθόντος, δείχνουν αδυναμία ένταξης των συγκεκριμένων ζητημάτων στις τωρινές συνθήκες, απουσία ανάλυσης για την κρίση και τα επακόλουθά της και μας κάνει να φαντάζουμε γραφικοί.

Τις θέσεις μας για την δημιουργία επαναστατικού κινήματος, για την οριζόντια επαναστατική κοινωνική οργάνωση και για την αναγκαιότητα ανάπτυξης του ένοπλου αγώνα τις έχουμε καταγράψει επανειλημμένα στο παρελθόν. Οφείλω όμως να επανέλθω γιατί, όπως είπα και πιο πάνω, είναι αναγκαία προϋπόθεση για την θεμελίωση ενός επαναστατικού κινήματος και για την σύνδεσή του με την βάση της κοινωνίας η επεξεργασία και η δημόσια κατάθεση προτάσεων για την επαναστατική κοινωνική και οικονομική συγκρότηση.

Για κάποιους αυτό μπορεί να λαμβάνεται ως προσπάθεια επιβολής μιας κοινωνικής φόρμας, πράγμα το οποίο αντίκειται στις προσδοκίες αυτών που πρεσβεύουν την «διαρκή εξέγερση», ή αυτών που πιστεύουν ότι η επαναστατική κοινωνική οργάνωση πρέπει να προκύψει από την ίδια την εξεγερμένη κοινωνία. Γι' αυτό και αρκεί να προβάλλεται ως επανάσταση η ίδια η εξέγερση, με το επαναστατικό πρόταγμα, αν και όπου υπάρχει αυτό, να περιορίζεται σε συνθήματα αξιών.

Μόνο που η προοπτική της διαρκούς εξέγερσης δεν είναι ικανή να κινητοποιήσει ανθρώπους, όσο και αν αυτοί χτυπιούνται από την κρίση. Και ως γνωστό η εξέγερση είναι στιγμιαία επίθεση σε θεσμούς και σύμβολα του καθεστώτος και δεν εμπεριέχει από μόνη της κανένα πρόταγμα επανάστασης. Οι εξεγερμένοι είναι υποκείμενα που μπορεί το επαναστατικό πρόταγμα να κατατεθεί και σε κάποιους να γίνει δεκτό, όμως δεν μπορεί να είναι δεδομένη καμία προοπτική επαναστατικής συμπόρευσης. Η επαναστατική συνείδηση υπερβαίνει την εξέγερση και η διαμόρφωσή της είναι ζήτημα που αφορά μια πολύπλευρη διαδικασία. Και η διαδικασία αυτή για κάποια τμήματα της κοινωνίας αναπόφευκτα θα γίνει ταυτόχρονα με την ίδια την επαναστατική απόπειρα.

Αν κάποιος θέλει πραγματικά μια κοινωνική Επανάσταση, οφείλει να καταθέσει τις προτάσεις του στην κοινωνία εδώ και τώρα και να ανοίξει ένας ειλικρινής και συντροφικός διάλογος για μια πραγματική επαναστατική προοπτική. Και για να το πετύχουμε αυτό οφείλουμε να θεμελιώνουμε τις θέσεις και τις προτάσεις μας με τα υπαρκτά, πρακτικά και φλέγοντα ερωτήματα και προβλήματα που απασχολούν την κοινωνική πλειοψηφία. Ενώ η εναλλακτική διαχείριση της κρίσης από αριστερά κόμματα έχει φτάσει σε αδιέξοδο, είναι κατ' αρχήν δική μας δουλειά να αποδομούμε κάθε νέα αριστερή πρόταση που ευελπιστεί να καλύψει το κενό που άφησε πίσω του ο Σύριζα, προκειμένου να διασφαλίσουμε ότι η επαναστατική πρόταση για την διέξοδο από την κρίση και από τις κρίσεις συνολικά του συστήματος, θα είναι η μόνη αξιόπιστη, αλλά και ρεαλιστική. Για να γίνει αυτό οφείλουμε να απαντήσουμε εμείς με

επιχειρήματα για την αδιέξοδη πολιτική της αριστερής διαχείρισης του συστήματος όπως αυτή εκφράζεται από κάθε αριστερό κόμμα. Να αναδείξουμε την ματαιότητα να προσμένει η κοινωνία λύσεις μέσω του ρεφορμισμού, να επιχειρηματολογούμε συνεχώς πάνω στα αδιέξοδα που εγγυάται αυτός να φέρει.

Για να το διασφαλίσουμε αυτό οφείλουμε να ξεκινήσουμε από τα ίδια τα ερωτήματα που έχουν μεγάλα τμήματα της κοινωνίας αυτή την περίοδο. Ζητήματα όπως η έξοδος από το ευρώ -η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα είναι ένα ζήτημα που απασχολεί όλο και περισσότερους ανθρώπους, παρά τα αδιέξοδα που φάνηκαν να έχει αυτή η πρόταση επί εξουσίας του Σύριζα-, είναι θέμα που οφείλουμε να αποδείξουμε ότι από μόνο του δεν εγγυάται καμία βελτίωση των συνθηκών ζωής και καμία προοπτική διεξόδου από την κρίση. Ή το ζήτημα μονομερούς διαγραφής του ελληνικού χρέους.

Και τα δυο παραπάνω ζητήματα είναι αυτονόητο ότι συνυπάρχουν σε μια επαναστατική πρόταση, και ότι όχι μόνο δεν μπορούν να φέρουν αποτέλεσμα σε μια συνθήκη αριστερής διαχείρισης της κρίσης, αλλά δεν μπορούν καν να επιχειρηθούν, αφού η εφαρμογή αυτών των προτάσεων σημαίνουν αυτόματα την έναρξη ενός αδυσώπητου πολέμου με την υπερεθνική οικονομική και πολιτική ελίτ, στην οποία ανήκει ουσιαστικά σήμερα η χώρα. Και να αποδείξουμε ότι είναι παραμύθια κάθε πρόταση ριζοσπαστικής διακυβέρνησης, αφού αυτή προϋποθέτει την εμπλοκή της κοινωνίας σε μια σύγκρουση δύσκολη και μακρά με το κεφάλαιο και τους υπερεθνικούς οικονομικούς και πολιτικούς μηχανισμούς του συστήματος. Μια σύγκρουση που κανένας αριστερός διεκδικητής της εξουσίας δεν έχει την βούληση να διεξάγει. Και που αν από έλλειψη κατανόησης των συνθηκών και όσων διακυβεύονται από μια αριστερή κυβέρνηση που μπορεί να προκύψει στο μέλλον, επιχειρηθεί η εφαρμογή των παραπάνω, η αντίδραση της υπερεθνικής ελίτ θα είναι τέτοια που θα είναι αδύνατη η επιβίωση της συγκεκριμένης κυβέρνησης. Γιατί πολύ απλά στις σημερινές συνθήκες οποιαδήποτε κίνηση αποχωρισμού από την ΕΕ και αθέτησης πληρωμών στους δανειστές, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς να είναι μια κοινωνία υποχρεωμένη να προχωρήσει σε βαθιές ανατροπές και συγκρούσεις με το καθεστώς του καπιταλισμού, με την αντιπροσωπευτική δημοκρατία που τον υπηρετεί, με την οικονομία της αγοράς.

Οφείλουμε λοιπόν όχι μόνο να επιχειρηματολογούμε συνεχώς για τις προτάσεις αυτές, αλλά και να προετοιμάζουμε την κοινωνική βάση με ειλικρίνεια για την προοπτική μιας σύγκρουσης με την υπερεθνική ελίτ, σε μια κατεύθυνση όμως που μπορεί να φέρει την διέξοδο από την κρίση και που είναι η μόνη ρεαλιστική και ελπιδοφόρα. Την ανατροπή του καθεστώτος και την κοινωνική Επανάσταση.

Γιατί τόσο η έξοδος από το ευρώ όσο και η μονομερής διαγραφή του χρέους δεν είναι τίποτα λιγότερο από την έναρξη μιας διαδικασίας αποχώρησης από το οικονομικό και πολιτικό σύστημα, που δεν μπορεί να γίνει με ομαλό τρόπο, όμως είναι αναγκαία συνθήκη για να τελειώνουμε με τα καθεστώτα δουλείας, της υποταγής, της κοινωνικής ευθανασίας.

Μια επαναστατική πρόταση έτσι όπως την είχε καταθέσει ο Επαναστατικός Αγώνας που ξεκινάει από τα άμεσα ζητήματα της εποχής μας και φτάνει ως την οργανωτική πρόταση για μια επαναστατική κοινωνία είναι συνοπτικά:

-Έξοδος από την ΟΝΕ, την ΕΕ και φυσικά το ΝΑΤΟ. Μονομερής στάση πληρωμών για το σύνολο του ελληνικού χρέους.

-Απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας των πλουσίων, των μεγάλων επιχειρήσεων, των πολυεθνικών, όλης της περιουσίας των καπιταλιστών.

-Κατάργηση του τραπεζικού συστήματος, διαγραφή όλων των χρεών προς τις τράπεζες, επιστροφή των μικρών περιουσιών που έχουν κατασχεθεί από τις τράπεζες λόγω χρεών, κοινωνικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των τραπεζών. Κοινωνικοποίηση του πλούτου που κατέχει η Τράπεζα της Ελλάδας.

-Απαλλοτρίωση της κρατικής περιουσίας, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας. Απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

-Κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, της βιομηχανίας, των λιμανιών, των μέσων μεταφοράς και επικοινωνιών. Των νοσοκομείων και των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

-Άμεση κατάργηση του κράτους και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Αντικατάσταση αυτής από ένα συνομοσπονδιακό όργανο λαϊκών Συνελεύσεων και εργατικών Συμβουλίων, ο συντονισμός των οποίων, η επικοινωνία και η εκτέλεση των αποφάσεων θα γίνεται από αντιπροσώπου αιρετούς και ανακλητούς. Σε εθνικό επίπεδο το όργανο που θα εκτελεί τις αποφάσεις που λαμβάνονται σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο θα είναι μια Συνομοσπονδιακή Λαϊκή Συνέλευση, τα μέλη της οποίας θα προέρχονται από εξουσιοδοτημένους αντιπροσώπους αιρετούς και ανακλητούς από τις τοπικές λαϊκές Συνελεύσεις και τα εργατικά Συμβούλια.

-Κατάργηση της αστυνομίας και του στρατού και αντικατάστασή τους από ένοπλη λαϊκή πολιτοφυλακή μη μισθοφορική.

Οι πυρήνες της οργάνωσης και της λήψης των αποφάσεων μιας επαναστατικής κοινωνίας θα είναι τα εργατικά Συμβούλια, οι λαϊκές Συνελεύσεις στις κοινότητες, στις γειτονίες, στις πόλεις. Αυτές θα έχουν τον πρώτο λόγο στο τι θα παράγεται, από ποιους και για ποιους. Αυτές θα έχουν τον πρώτο λόγο στην οργάνωση της παραγωγής σε τοπικό επίπεδο. Είναι αναγκαία προϋπόθεση για την εξέλιξη της ίδιας της επαναστατικής διαδικασίας να υποστηριχτεί και να ενισχυθεί μια διαδικασία αποκέντρωσης της οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης, δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στην ενίσχυση των κοινοτήτων. Η προώθηση και στήριξη των συλλογικών οικονομικών διαδικασιών με οριζόντια οργάνωση, με έμφαση στην Κομμούνα, είναι το μόνο πραγματικά κομμουνιστικό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης. Το οποίο δεν μπορεί να εφαρμοστεί με κανένα είδους εξαναγκασμό και βία από κάποια κεντρική εξουσία -γεγονός που θα πνίξει αυτομάτως την ίδια την Επανάσταση-, αλλά με βάση έναν από τα κάτω σχεδιασμό της παραγωγής που θα ικανοποιεί τις ανάγκες τόσο των τοπικών κοινωνιών όσο και των αναγκών σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο.

Η άμεση κατάργηση του κράτους είναι αναγκαία προϋπόθεση για την θεμελίωση μιας Επανάστασης. Κανένα κεντρικό όργανο οικονομικό ή πολιτικό δεν μπορεί να αντικαταστήσει την οριζόντια οργάνωση λήψης αποφάσεων σε κάθε επίπεδο, χωρίς να υπονομεύσει την ίδια την Επανάσταση. Μια Επανάσταση που θα έχει αφήσει πίσω της την λογική του κέρδους στην παραγωγή, που θα έχει καταργήσει την μεγάλη ιδιοκτησία, που δεν θα έχει καπιταλιστές και εκμεταλλευτές της εργασίας, που δεν θα βασίζει την οικονομική της λειτουργία στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου, που θα έχει αποκλείσει την προοπτική του πλουτισμού, των ανισοτήτων, των ταξικών και κοινωνικών διαχωρισμών και που η κάθε της λειτουργία θα

αποσκοπεί στην διασφάλιση της ευημερίας όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων με ίσους όρους, στην διασφάλιση της οικονομικής ισότητας και της ελευθερίας, δεν έχει ανάγκη από κανένα κεντρικό όργανο οικονομικής και πολιτικής διαχείρισης. Κάθε μορφή οργανωμένης εξουσίας είναι εχθρική και ανεπιθύμητη. Κάθε απόπειρα εκμετάλλευσης, κάθε απόπειρα ιδιοποίησης του κοινωνικού πλούτου, κάθε απόπειρα επαναφοράς των ανισοτήτων, θα αποτρέπεται από τις ίδιες τις δομές της επαναστατικής κοινωνίας και όπου εμφανίζεται θα είναι καταδικαστέα και θα εξοβελίζεται. Και στην προοπτική ενός κοινωνικού εγχειρήματος που όλοι μπορούν ισότιμα να συμμετέχουν και που για αυτό τον λόγο θα είναι ένα επίτευγμα συλλογικό, πολλοί θα είναι αυτοί που θα θέλουν να το περιφρουρήσουν από τους εχθρούς του, οι οποίοι θα είναι πολλοί, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Γι' αυτό και οφείλει μια επαναστατημένη κοινωνία να έχει διασφαλίσει τις στρατιωτικές αυτές δομές που θα περιφρουρήσουν αποτελεσματικά ένα τέτοιο εγχείρημα, στην βάση πάντα του εθελοντισμού.

Αναφορικά με την προοπτική να μπου από τώρα κάποια θεμέλια για μια επαναστατική κοινωνική αλλαγή, αυτή μπορεί να γίνει στον βαθμό που εμπεριέχει την ριζοσπαστική λογική της ρήξης με το υπάρχον οικονομικό και πολιτικό καθεστώς. Με αυτή την οπτική δεν μπορούμε να συμπεριλάβουμε σε μια ανατρεπτική πρόταση εναλλακτικές πρακτικές που εφαρμόζονται από τα κάτω -κάποιες προωθούνται και οργανώνονται από μερίδα μικρομεσαίων επιχειρηματιών όπως π.χ. τα τοπικά νομίματα- ή το «εμπόριο χωρίς μεσάζοντες», το οποίο ως γνωστόν μεσολαβούν οι τοπικοί άρχοντες αποκομίζοντας και τις ανάλογες μίζες. Επίσης, η κοινωνική βάση σε περιόδους κρίσης βρίσκει από μόνη της δομές αλληλοβοήθειας -τράπεζες χρόνου, ανταλλακτικά παζάρια, διάθεση προϊόντων από παραγωγούς- για να καλύψει με αυτόν τον τρόπο βασικές ανάγκες, όπως έγινε στην Αργεντινή, όπως γίνεται και στην χώρα μας. Αυτές δείχνουν μια, έστω προσωρινή, τάση απεγκλωβισμού τμημάτων των φτωχών από την μέγγενη του συστήματος για λόγους καθαρά επιβίωσης, όμως δεν συνιστούν ανατρεπτικά εγχειρήματα, στον βαθμό που δεν υπερβαίνουν εκ φύσεως την λογική της συνύπαρξης με το καθεστώς και δεν το απειλούν. Παραμένουν απλώς μέθοδοι συνδιαχείρισης της φτώχειας.

Για να συνιστά ένα παραγωγικό εγχείρημα απειλή για το σύστημα, προϋποθέτει να έχει ως αφετηρία την βίαιη απαλλοτρίωση μέσων παραγωγής, την αυτοδιαχείρισή τους από τους εργαζόμενους και την περιφρούρηση του εγχειρήματος από κάθε απόπειρα αφομοίωσής του.

Πρακτικές όμως όπως καταλήψεις παραγωγικών δομών για την λειτουργία τους από εργάτες, με την προϋπόθεση ότι αυτές θα είναι αδιαμεσολάβητες και θα διασφαλίζουν με το πολιτικό τους πλαίσιο ότι δεν μπορούν να αφομοιωθούν από καμία κυβέρνηση, μπορούμε να τις προωθούμε, ακόμα και να συμμετέχουμε σε αυτές. Ή καταλήψεις γης και καλλιέργειά τους συλλογικά -πρακτική που μπορούμε να την πραγματοποιούμε μαζί με ντόπιους ανέργους και ακτήμονες- μπορεί να γίνει όχι μόνο πρόταση επιβίωσης, αλλά και μοντέλο επαναστατικής διαχείρισης της γης. Στον βαθμό όμως που η γη είναι αντικείμενο διεκδίκησης και δεν αφορά στην παραχώρησή του από τον ιδιοκτήτη της.

Με δυο λόγια οι πρακτικές που μπορούμε να επιχειρήσουμε κάποια παραγωγικά εγχειρήματα τώρα, για να είναι αυτά πραγματικά επαναστατικά οφείλουν να έχουν στον πυρήνα της λογικής τους την βίαιη σύγκρουση με τον πυρήνα της συστημικής παραγωγικής διαδικασίας και να θέτουν στην πράξη το ζήτημα της σύγκρουσης με το κεφάλαιο και την μεγάλη ιδιοκτησία, της καθολικής απαλλοτρίωσης των μέσων παραγωγής και της γης από τα

αφεντικά και το κράτος, ακόμα και αν αυτό προϋποθέτει την βίαιη σύγκρουση με το καθεστώς.

Αν καταφέρναμε να βάλουμε σε εφαρμογή τέτοια εγχειρήματα, τα οποία θα είχαν την ανάγκη της στήριξης πολλών περισσότερων, στήριξης πολύμορφης σε πολλά επίπεδα, θα μπορούσαμε να μιλάμε για μια απόπειρα προώθησης στοιχείων του επαναστατικού μας προγράμματος εδώ και τώρα. Έχοντας όμως ως βάση την λογική ότι είναι μάταιο να προσδοκάμε την δημιουργία «νησίδων ελευθερίας» εντός του συστήματος, αφού τέτοια εγχειρήματα είναι αφομοιώσιμα, είναι εσωστρεφή και δεν προσφέρουν στο επαναστατικό πρόταγμα, το οποίο εκ φύσεων είναι συγκρουσιακό και βίαιο σε κάθε πρακτική έκφρασή του. Και όταν λέω βίαιο, εννοώ την σύγκρουση με τον πυρήνα της ίδιας της καπιταλιστικής και κρατικής λειτουργίας, είτε αφορά την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής είτε τις σχέσεις διαμεσολάβησης και εξουσίας, συνθήκη που οφείλουμε να υπερασπιστούμε με όλα τα μέσα προκειμένου να την προωθήσουμε.

Αυτό όμως, που πιστεύω πως είναι αναγκαία προϋπόθεση για να προωθήσουμε το επαναστατικό πρόταγμα και να βρούμε ουσιαστικά ερείσματα στην κοινωνική βάση, είναι η μεταμόρφωση όλων μας σε μαχητές της ελευθερίας. Σε αγωνιστές που μπορούν με την στάση και την δράση τους να μεταλαμπαδεύσουν στην κοινωνική πλειοψηφία που πλήττεται από την κρίση την πίστη σε έναν αγώνα για την ελευθερία, με όποιο κόστος και αν αυτός έχει. Την πίστη ότι ένας αγώνας για την Επανάσταση όχι μόνο αξίζει να γίνει, αλλά ότι είναι και η μόνη διέξοδος από την δουλεία, η μόνη διαδρομή προς την κατάκτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Ότι για τις αξίες της οικονομικής ισότητας και της ελευθερίας αξίζει κανείς να πολεμάει, με κάθε κόστος και τίμημα. Και ότι για την κοινωνική Επανάσταση είμαστε έτοιμοι να υποθηκεύσουμε τα πάντα. Να υποθηκεύσουμε την ελευθερία και την ίδια μας την ζωή. Γιατί το πρώτο πράγμα που πρέπει νικήσουμε για να προχωρήσουμε μπροστά είναι ο φόβος, τόσο στον εαυτό μας όσο και στην κοινωνία.

Σε αυτό το ζήτημα, αν δεν είμαστε εμείς οι πρωταγωνιστές, δεν θα είναι κανείς. Γιατί Επανάσταση χωρίς τίμημα ούτε επιχειρείται ούτε καν προπαγανδίζεται με αποτελεσματικότητα.

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πόλα Ρούπα

μέλος του Επαναστατικού Αγώνα